Akbaba

— Sen de yolları mı temizliysin bayan ?.
— Hayır... Yolcuları !..

• EN GÜZEL
• EN SAĞLAM
• EN UCUZ KUMAŞ
SÜMERBANK'ta

EN BÜYÜK İKRAMİYE ŞANSI
yine SÜMERBANK'ta

İLK KEŞİDEYE İŞTİRAK İÇİN SON PARA KABUL TARİHİ:
15. ŞUBAT. 1961

VADELİLERDE HER 50, VADESİZLERDE HER 100 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

SÜMERBANK

Türkçenin en güzel
Kitabı:

■

GÜN DOĞMADAN!

Yusuf Ziya Ortaç

■

En güzel kâğıt
En temiz baskı

Fiatı 5 Lira

AKBABA YAYINLARI: SANAT ESERLERİ

1 — PORTRELER: Yusuf Ziya Ortaç (Mevcudu kalmamışır.)

2 — GÜN DOĞMADAN: Yusuf Ziya Ortaç. Fiatı 5 lira.

3 — HECENİN 5 ŞAİRİ: Orhan Seyfi Orhon, Faruk Nafiz Çamlıbel, Enis Behiç Koryürek, Halit Fahri Ozansoy, Yusuf Ziya Ortaç'ın şiirleri, biografileri, resimleri, Fiatı 2 lira.

4 — DÜŞEN YILDIZLAR: Genç yaşlarında ölen şair Kemalettin Kamu, Cahit Sıtkı Tarancı, Ömer Bedrettin Uşaklı, Orhan Veli Kanık'ın şiirleri, biografileri, resimleri. Fiatı 1 lira.

5 — ÜÇ TEPE: Ziya Gökalp, Mehmet Emin Yurdakul, Rıza Tevfik Bölükbaşı'nın şiirleri, biografileri, resimleri. Fiatı 1 lira.

6 — BEŞ MEVSİM: Behçet Kemal Çağlar, Ahmet Muhip Dıranas, Necip Fazıl Kısakürek, Ahmet Kutsi Tecer, Ahmet Hamdi Tanpınar'ın şiirleri, biografileri, resimleri, Fiatı 1 lira.

SİYASİ MİZAH DERGİSİ

SAHİP VE BAŞYAZARI:
Yusuf Ziya Ortaç

YAZI AİLESİ:
Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Oktay Verel, Selâmi İzzet Sedes, Adnan Tahir, Selâmi Yurdatap, Yaşar Özen, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ:
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Yalçın Çetin, Nehar Tüblek, Cafer Zorlu, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap
Dizildiği ve basıldığı yer:
Ercan Matbaası
Kapak baskısı:
Şaka Matbaası

Abone bedeli: Yıllığı 50, altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı: 100 kuruştur.

İDARE YERİ:
Divanyolu, Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire: 3.

Telefon: 22 18 11

İLÂN FİATI:
Kapak içi santimi 15 lira, iç sayfalar 20 liradır.

Sayı : 466 — Yıl : 38
14 Şubat 1961

Bu gazete Basın Ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

İsrail'de Sabah Oldu!

GAZETELER istedikleri kadar yazadursunlar: «Bir üfürükçü yakalandı» diye!... Biz, memleket bünyesindeki hastalıkların çoğunu üfürükle tedavi ediyoruz.

Şu köylerimizi okumaya kavuşturma çabası, sistemli, programlı bir kültür olayı mıdır?

Giden çocuklarımız dert yandılar: Peygamberin adını, Atatürk'ün adını, vatanın adını bilmeyen, bayrak görmemiş, kitap görmemiş, gazete görmemiş köylerimiz varmış... Kaç evlik bu köyler?... Belki beş, belki on... Siz söyleyiniz: Böyle köy olur mu?...

Biz, kırk bin köy okulu yapamayız. Kırk bin köy öğretmeni bulamayız. Kırk bin köye defter, kalem, kitap, harita gönderemeyiz.

Önce köyü, köye kavuşturmak ister: Kırk bin köy, en çok, en çok, en çok on bin köye inmeli...

O zaman, köyün yalnız okulunu, öğretmenini değil, dispanserini, sağlık memurunu, ebesini bile düşünmek hayal olmaz.

Sonra, köy çocuğunu karanlıktan kurtarmak, köyü ışığa kavuşturmak hayaliyle coşarak bir vatanperverlik lirizmi içinde seferber ettiğimiz gençlere bakınız: Hepsi liseyi dün bitirmiş, çiçeği burnunda, öğrenci kokan delikanlılar... Bu başlar, ne kadar taze bilgilerle, bu gönüller ne kadar iyi duygularla dolu olursa olsun, bir eğitim ve öğretim kursu görmeden faydalı, verimli olamazlar Öğretmenlik, okur yazarlık üstünde güzel bir meslektir.

Önce köy, köy olacak. Sonra, öğretmen, öğretmen!

Sayın Tahtakılıç: «İşsizlik yok» demiş... Yalan söylemez. Yok dediyse yoktur. Ama kendi Bakanlığını ilgilendiren işsizlik yoktur!

Bir akşam üstü, erken saatlerde Beyoğlu sinemalarının önünden geçiniz: İki buçuk matinesinden kapıları zorlayarak, caddeleri tıkayarak, trafiği durdurarak boşalan işsizler akını önünde dehşetle irkilirsiniz... Kimdir bunlar?... Koltuğuna defterini, kitabını kıstırmış, argo gençliği!... Kasketinden perçemleri dökülen mesin ceketli tosunlar!... Kıravatlı, fötr şapkalı kalem efendileri!... Genç kızlar, genç kadınlar, anneler, ablalar!...

Ya sokak içi kahveleri: Eller, yalnız yağlı iskambil kâğıtlarını mermer masaya vurmak için çalışıyor... Kollar, yalnız tavla zarı çalkamak için işliyor!...

Bunlar işsiz değil mi?... Belki değil... Hayır, belkisi de yok, belkisiz değil!... Ama tembel, ama iş kaçağı!

Dünyanın hangi bölgesinde böyle bir aylaklar çoğunluğu vardır?

Biz, Çalışma Bakanlığını kurduk, çalışma düzenini kuramadık... İş verenlerle iş görenler, çalışanlarla çalıştıranlar, İşçi Sigortaları, işçi evleri, işçi hakları... Hepsi, hepsi, hepsi Avrupa klâsiklerinden tercümeler!

Biz, millî bünyemizdeki hastalıkları, üfürükle tedaviden vazgeçmedikçe, ne bu dertten kurtulabiliriz, ne buna benzerlerinden...

Geçen gün, trafik lâmbası yeşil yandığı halde hâlâ kımıldamıyan bir taksiye, arkadaki arabanın şoförü afili afili seslendi:

— Heeey, arkadaş!... Üsküdar'da sabah oldu!

Biz de, günde beş vakit, memleketin bütün minarelerinden birbirimize seslenmeliyiz:

— Heeeey, vatandaslar!... İsrail'de sabah oldu!

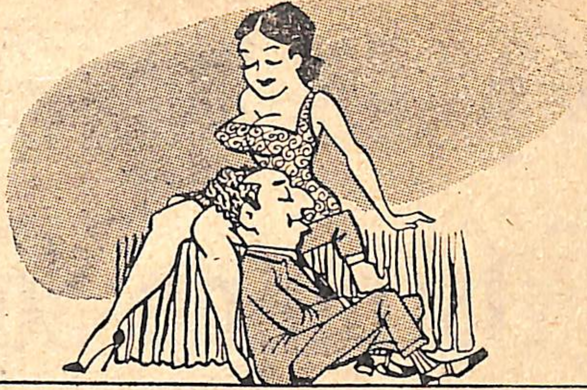
Yusuf Ziya ORTAÇ

Bir at, sahibini ölümden kurtardı. (Gazeteler)

DEMİRKIRAT

— Utan, utan... Bak dünyada ne atlar var!...

dinlendi başım...

Yusuf Ziya Ortaç

BUĞULU camları çizgi çizgi ağlayan odamda geçen akşam bu şarkıyı dinledim:

Dinlendi başım dün gece bir lâhza
dizinde,
Bir gözleri âhû ki tamam on seki-
zinde!

Radyo sıcak bir kalb olmuştu. Söz ve ses biribirinde erimiş, şiirle musikinin birleşmesinden bir başka şey, üçüncü bir san'at doğmuştu.

Bu şarkı «arûz» un notasiyle yazılmıştır:

Mef'ûlü mefâiylü mefâiylü faulün.

Kolay bir hüner sanmayınız bunu. Kelimeler, teker teker bu ahengin kalıbına dökülecek. Tek mısra üstünde bir deneme yapalım:

«Dinlendi = Mef'ûlü» «Başım dün ge = mefâiylü» «ce bir lâhza = mefâiylü» «dizinde = faulün»....

Aruz budur: Kelimelerin hecelerini saymıyacak, seslerini ölçeceksiniz: Uzunluğuna, kısalığına göre...

Bu, şarkı'nın birinci mısraıdır. İkinci mısra büsbütün zor: Kafiye de ister... «Dizinde» diye mi bitiyordu birincisi?.. İşte, ikincinin sonu da «on sekizinde»!

Hem vezin, hem kafiye, hem bir aşkı dile getiren lirik bir söyleyiş, bir çığlık!..

Eski şiir buydu ve dün gece radyoda böyle bir şarkı dinledim:

Dinlendi başım dün gece bir lâhza
dizinde,
Bir gözleri âhû ki tamam onseki-
zinde!

Bu şarkı, şair Faruk Nafiz Çamlıbel'indir. «Bir ömür böyle geçti» şairi Faruk Nafizin.... «Han duvarları» şairi Faruk Nafizin...

O benim sınıf arkadaşımdı. İdadi'de, bir süre beraber bulunduk: Biraz kısa, biraz arkaya yatık bir fes giyerdi. Yirmi yaşına varmadan şöhrete varmıştı. Kurbağalıdere kıyısında güzel bir köşkte otururdular. Yaz geceleri, Yahya Kemal, Orhan Seyfi, ben misafir giderdik. Masal kuşları gibi zarif bir kızkardeşi vardı. Usta parmaklarla piyano çalardı odasında...

Birinci Dünya Savaşı, iç cephede bu varlıklı aileyi de yıkmıştır: Faruk Nafiz evini, odasını, yatağını, gururundan başka her şeyini kaybetti.

O yoksul yıllarda, zorlu bir kış da bastırmıştı İstanbulu... Evsiz, ocaksız şair, paltosuzdu da!

Ali Zeki isminde bir dostumuz vardı o zamanlar. Hem duygulu, hem varlıklı bir sanatseverdi. Bize:

— Faruk Nafiz Beye bir palto hediye etmek istiyorum, dedi, acaba kabul eder mi?

Halil Nihat Boztepe, Orhan Seyfi Orhon, ben, oturduk, onu incitmiyecek bir teklif hazırladık:

Ali Zeki, kendi terzisinin bir yılda ve on iki taksitte ödenmek üzere elbise diktiğini, arkadaşlardan isteyen olursa, götüreceğini söyliyecekti.

Bir akşam, onun Bakırköyündeki köşkünde çay içtik, edebiyat konuşmaları yaptık, sonra, dostumuz, bu önceden hazırlanmış plânı açtı. Hepimiz memnunlukla kabul ettik, birer palto, birer elbise yaptırmayı... Yalnız Faruk Nafiz, aramızdaki bu tek paltosuz insan, iki hırçın kelimeyle bu nazik teklifi reddetti...

O korkunç kışı, galiba gururunun ateşiyle yanarak, hastalanmadan donmadan, ölmeden geçirebildi!

★

Ankara lisesinde edebiyat öğretmeniydi. San'atının ve şöhretinin son basamaklarındaydı artık.

Bu hıyaban ebediyet yoludur,
Gider Allaha kadar burdan ucu!

O yılların dillerde gezen şiirlerindendi. Atatürk'ün sofrasında muhabbet görmüştü. Recep Peker'in, Mahmut Esat Bozkurd'un, Maarif Vekili Necati'nin baş sevgilisiydi. Ama hiç kimseye sezdirmediği gönlündeki arzu bir türlü olmuyordu: Onu mebus yapmıyordular!

Birgün Halkevleri için piyes ısmarladılar Çamlıbel'e... Bu piyesler hem manzum olacaktı, hem de inkılâplar üstüne...

Faruk Nafiz, bir yaz günü, Kalamışta Belvü oteline kapandı... Üç ay, denizi, kadını, güneşi pencereden seyreden şair, güz yağmurlarının başladığı bir akşam, kapandığı odadan çıktı: Elinde iki manzum piyesle... Biri Akın'dı, öbürü Kahraman...

Bu iki piyes, Türk dilini mısraların mermer sütunları üstünde yükselten iki şaheserdir.

Ama şair, bu iki şaheseri vermek için, gençliğinden bir mevsim değil, etinden, kemiğinden de yirmi beş kilo vermişti: Üç ayda yirmi beş kilo!

Goitre olmuştu. Nabzı, dakikada yüz yirmi atıyordu!

Sanat çalışmaları bununla bitmedi Faruk Nafiz'in... Onuncu yıl marşı yazılacaktı. Şu bütün memleketin göğüs dolusu söylediği marş: Çıktık açık alınla...

Hâlâ, yıldönümlerinde tek ağız olup çağırdığımız bu marş, Behçet Kemal Çağlar'la onun kaleminden çıkmıştır.

Ama yine gönlündeki sırrı sezen olmadı. Yine aday listelerinde adını göremedik!

Derken, Demokrat Parti kuruldu. Adam Arıyordular... Celâl Bayar, Arnavutköyündeki evine gitti bir kere... Hayır, D.P. ye girmeyi istemedi Çamlıbel!

Bir daha gitti... Yine kabul etmedi.

Ama politikanın ihtiyar kurdu yılmamıştı. Gururunu çiğneye çiğneye bir daha gitti ve iki kere eli boş döndüğü avdan, üçüncüsünde, Faruk Nafiz çantasında döndü!

Çamlıbel, demokrasinin ilk İstanbul mebusudur.

Onu D.P. sıralarında gören iyi insan, büyük insan Peker, bir gün, sesi acılarla dolu, bana:

— Hakkı var şairin, demişti, o gitmedi, biz ittik!..

Büyük Millet Meclisinde sıralarımız ayrıydı. Kalblerimiz bir... Hiç bir zaman birbirimize küsmedik. Parti kavgaları, yıllarca, konuşmalarımızın dışında kaldı.

Son iki yılda uğramaz olmuştu Akbaba'ya... Bir yaz günü, Emirgân kahvesinde karşılaştık. Göreceğim gelmişti çok. Sitem ettim.

Yüzüme dolu dolu gözlerle bakarak:

— Nasıl geleyim sana, dedi, nasıl geleyim?.. Neler yazdığını okuyorum... Yalnız kalırsak neler söyliyeceğini de biliyorum artık!

Yunus Emre gibi, Han duvarları sairi de «baştan ayağa yâre» ydi!..

— Faruk, dedim, haksız mıyım?

Başı yerde:

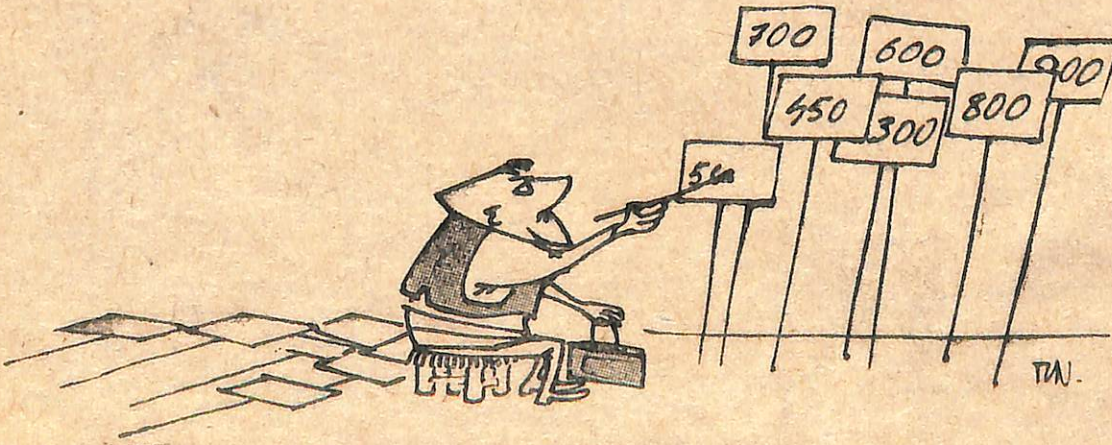
— Haksız olsan gelirdim Ziya, dedi, haklı olduğun için gelemiyorum!

Sonra, dişlerini gıcırdatarak yemin etti:

— Bu son... Bir daha benim adımı seçim listesinde görmiyeceksin!

Kadere inanmak lâzım: Politikanın çamuru pabucuna bile sıçramayan şair, şimdi Yassıadadadır... Ama radyolarımız hâlâ onun şarkısını söyliyor:

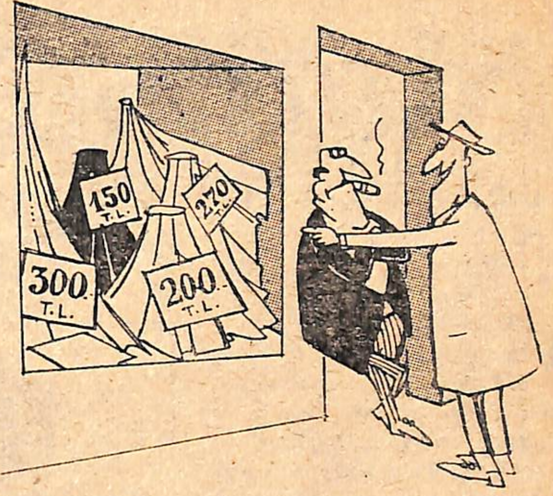
Dinlendi başım dün gece bir lâhza
dizinde!..

Memur maaşlarına zam ile ilgili çalışmalar!...

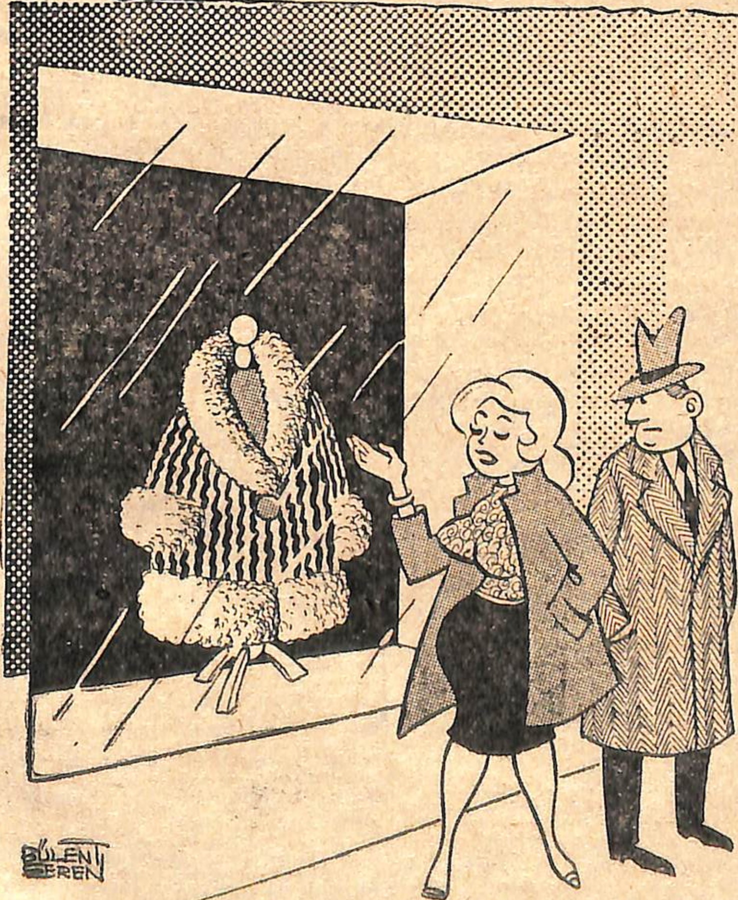
YAZISIZ

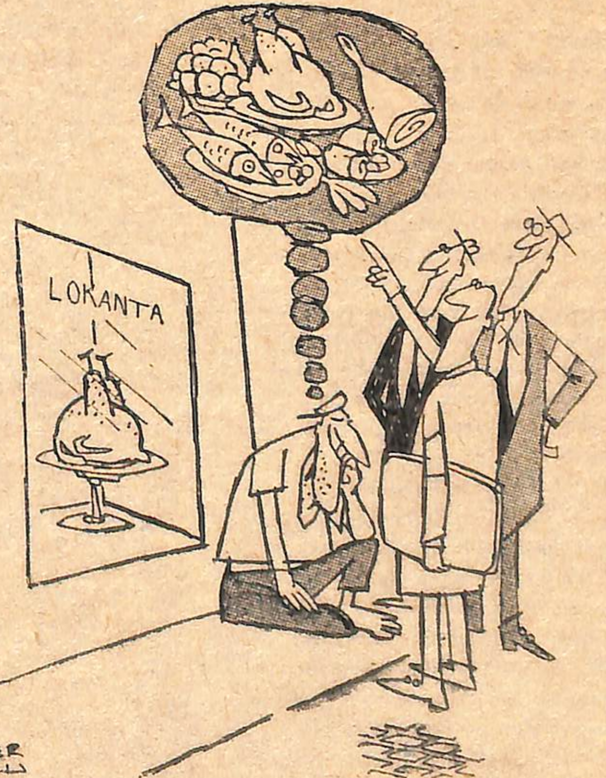
—AVUCUNU YALA AZİZİM, KİMSE BU VİTRİNE OY VERMEZ...

—BEN BİRİNCİLİĞİ BU VİTRİNE VERDİM!..

—AMAN NE GÜZEL VİTRİİİN...

—ŞU VİTRİNE BAK, VALLAHİ BİRİNCİLİĞİ ALIR!..

Air-France İstanbul'da bir vitrin yarışması açtı. **(Gazeteler)**

ölmüş eşekten mektup

aziz nesin

Ölmüş Eşek!

Aziz Nesin, Akbaba'da çıkan «Ölmüş Eşekten Mektuplar» başlıklı yazılarını «Ölmüş Eşek» adlı kitabında toplamıştı. Memleketimizde ikinci basımını yapan bu kitap Rusçaya çevrilmiş, Moskova'da 110 bin tane basılmış ve büyük bir ilgi görmüştür. Şimdi de İngilizceye çevrilmiş olan «Ölmüş Eşek» Amerika'da basılacaktır.

Bu sahifede, ölmüş eşeğin, eşek arısına gönderdiği ve kitaba alınmamış mektuplarından birini okuyacaksınız.

AZİZİM Eşek Arısı,

İnsan ölse bile dirilerin elinden kendisini kurtaramıyor. İçimden «Yeter artık, gömün de kurtulayım!» diye bağırmak geliyor ama, ölünün sesi çıkmaz diye sesime kimse kulak asmıyacağından bağıramıyorum.

Hastahanenin bodrumunda, gömülmek, teşrihhaneye gitmek, ya da kimliklerinin anlaşılması için sıralarını bekleyen benim gibi birçok ölü var. Bu ölüler arasında üç tanesi çok dikkatimi çekti. Bunlardan biri durmadan gülüyor, biri boyuna ağlıyor, biri de biteviye düşünüyordu.

Buraya beni attıklarındanberi hiç durmadan gülen ölünün yanına gittim.

— Affedersiniz bay ölü, neden bu kadar çok güldüğünüzü merak ettim... dedim.

Kardeşim Eşek Arısı, bir ölünün gülmesi çok tuhaf oluyor. Ölmüş birini gözünün önüne getir; bir akrabanı, bir arkadaşını, hem ölmüş, hem katıla katıla gülüyor.

Gülen ölü, gülmekten bana cevap veremiyordu. Kurulmuş bir kahkaha makinesi gibi gülmekteydi, kasıklarını tutarak gülüyor, gözlerinden yaşlar geliyor, arada bir:

— Ay bayılacağım... Aman... Of!.. diye sesler çıkarıyordu.

Bir ölünün güle güle bayılması tuhaf değil mi?... Güldü, güldü, gülmesi hiç arasız sürerken, kesik kesik anlattı:

— Gülünmiyecek gibi değil ki... Sabahı öleceğim gece, karımla tiyatroya gitmiştik. Karım çoktanberi, «bir tiyatroya gidelim, bir komedi seyredelim de içimiz açılsın» deyip duruyordu. Ben de Şehir Tiyatrosunun komedi oynayan bölümünden iki bilet aldım. Karımla tiyatroya gittik. Perde açılır açılmaz gülmeğe başladık. Aman pek gülünçlü bir komedi idi... Nasıl güldük, anlatamam... Gülmekten boğulacaktık. Yalnız, çok tuhaf, seyirciler arasında bizden başka gülen yoktu. Gülmek şöyle dursun, çoğu ağlıyordu. Üçüncü perdenin ortasına kadar böylece sürdü. Biz güldük, başkaları ağladı. Üçüncü perdenin ortalarına doğru idi, seyircilerden biri:

— Bayım, rica ederim yeter, gülmeyin artık!... dedi.

Karım benden önce davranıp:

— Neden gülmiyecekmişiz, para verdik, paramızla değil mi?... dedi.

Adamla tartışmamız boyunca, oyunun arasında bizi salondan çıkardılar. Bizim gülmemizden tedirgin olanlar:

— Neye gülüyorsunuz? diye bağırıyorlardı.

Ben de onlara:

— Neden gülmiyelim, komedi seyretmeğe geldik. Tabiî güleriz... dedim.

— Ne komedisi, dediler, burada komedi değil, dram oynuyor.

Biz komedi oynadığını iddia ederken, onlar da dram oynuyor, diye iddia ediyorlardı. Bize:

— Anlayışsızlar! diye bağırdılar.

Ben de onlara:

— Asıl anlayışsız sizsiniz. Komedi seyrederken ağlıyorsunuz... dedim.

Sahnede oynanan oyunun komedi mi, dram mı olduğunu anlamak için, piyesin afişlerine baktık. Afişte «dram» yazıyordu. O zaman yanlışlık anlaşıldı. Ben komedi tiyatrosuna bilet alacakken, yanlışlıkla dram tiyatrosuna bilet almışım. Karımla ben, sahnedeki oyunu komedi diye seyrettiğimiz için, haklı olarak boyuna gülüyorduk.

Orada bulunan bir tiyatro eleştirmeni:

— Haklısınız, dedi, siz bu tiyatroya komedi seyretmek niyetiyle para verip gelmişsiniz. Verdiğiniz bilet parasının hakkını almak, daha doğrusu acısını çıkarmak için, ister istemez gülmek zorundasınız. Parayı verip bilet aldığınız anda, gülmek için baştan karar vermişsiniz. Ama, ağlayan seyirciler de haklı. Onlar da ağlayabilmek için para vermişler, paralarının hakkını çıkarıyorlar. Baştan karar verdikleri için boyuna ağlıyorlar. Ne siz oyuna gülüyorsunuz, ne onlar seyrettikleri oyuna ağlıyorlar. Sahnede oyun olmasa, hattâ perde açılmasa da tiyatro perdesi rüzgârdan kımıldasa, siz «Aman ne komik!» diye güleceksiniz, öbürleri de «Aman ne acıklı!» diye ağlıyacaklar... Neden bizim piyes yazarlarımızın, bir kere seyrettikten sonra «Aman ben ne aptalmışım da üç saat o kapalı yerde bunaldım!» diye birisine ağlanacak piyeslerini görmek için halk tiyatrolara dolusur da, bir de üstelik kahkahalarla güler... Ne yapsın zavallı halk, bir kere baştan «Seni güldüreceğiz» diye parasını almışlar. Tiyatro seyircileri, tiyatroya girerken değil de, tiyatrodan çıkarken bilet paralarını vermiş olsalardı, bakalım bizim yazarlarımızın komedilerine bir tek seyirci gülebilir mi idi?

Gülen ölü:

— Anladın mı neden güldüğümü, dedi, hah hah hah... Ay bayılacağım... İnsanlar ne enayi oluyorlar... Ay gülmekten çatlıyacağım... Ne gülünçlü komedi idi, hâlâ gülüyorum... hah hah hah... hih hih hih... hoh hoh hoh...

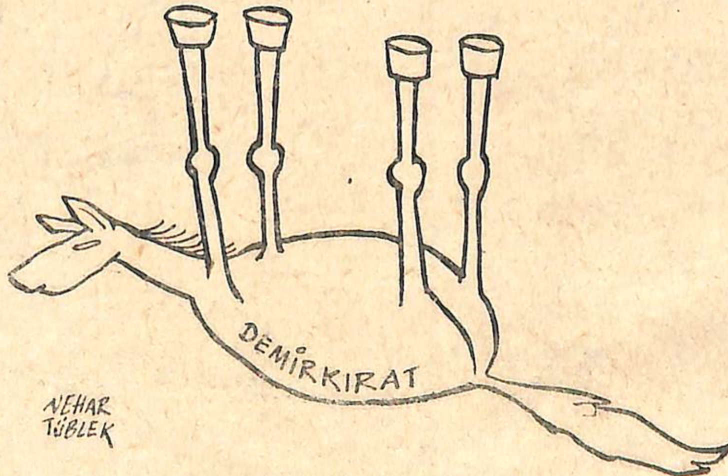
Durmamasına ağlayan ölünün yanına gittim.

— Sizin, neden ağladığınızı anladım, dedim, her halde siz de ölmeden önce yanlış bir tiyatroya gidip, dram diye komedi seyretmiştiniz...

Ağlayan ölü, içini çeke çeke gözlerini, burnunu sildi:

— Hayır, dedi, ben ağlamıyayım da kim ağlasın?.. Ben hayatta iken, «Doğru Yol» gazetesini okurdum. Birgün bu gazetenin fıkra yazarla-

— Dört ayak üstüne düştüm!...

rından biri «Büyük kaybımız» başlıklı bir fıkra yazmıştı. O günlerde çok önemli, çok değerli birisi ölmüş. Fıkra yazarı, işte o adamı anlatıyordu. Ben hayatımda bu kadar acıklı bir yazı okumadım. Ağlamaktan yazıyı bir türlü sonuna kadar okuyamıyordum. Her kelimesini okurken, göz yaşlarım sel gibi akıyordu. Fıkracı: «Sen, ebedisin!... Seni insanlık unutamıyacak!... Senin insanlığa hizmetin...» diye yazmıştı. Bu yazıyı bitirdiğim zaman doğru gazeteye koştum, fıkracıyı buldum:

— Birisinin arkamdan bu kadar güzel bir yazı yazacağını bilsem, hemen şimdi ölürüm... dedim.

Yazar:

— Bunun için hiç merak etmeyin, bedeli karşılığında her türlü yazı yazılır... dedi.

İstediği ücreti de ödedim.

Ölünün ağlamaktan gözleri kanlanmış ve şişmişti.

— Kendinize yazık, ağlamayın... dedim.

— Nasıl ağlamam, dedi, işte öldüm... Ama arkamdan iki satırcık bile yazmadı. Boşu boşuna ölmek insana dokunuyor.

— Ölümü arkasından çok acıklı yazı yazılan adam kimmiş? diye sordum.

Gözyaşlarını silen ölü:

— Bilmiyorum, dedi, tanıdığım kimse değildi... Ama mersiye o kadar acıklı idi ki... Ben de o zaman merak edip ona buna «Kimdir bu adam?» diye sormuştum; tanıyan hiç kimse çıkmadı.

— Şimdi neden ağlıyorsunuz? Artık ölmüşsünüz...

— Nasıl ağlamam... Ölen o adam için «Doğru Yol» gazetesinde yayınlanan yazı hiç aklımdan çıkmıyor. O yazı aklıma geldikçe, kendimi tutamıyorum, ağlıyorum. Hep böyle ağlıyacağım işte...

Biteviye düşünmekte olan ölünün yanına gittim:

— Affedersiniz, dedim, buraya geldiğiniz günden beri hep düşünmektesiniz de, ne düşündüğünüzü merak ettim.

— İnsan mıyım, değil miyim diye düşünüyorum... dedi.

— Nasıl olur, insansınız tabiî... dedim.

— Ben de öyle sanıyordum ama hiç kimseye insan olduğumu ispat edemedim. Anlatayım size... Şimdi biz burada bağırsak, çağırsak, yaşamakta olan insanlar bizim sesimizi duyarlar mı? Duymazlar... Çünkü biz ölüce bağırırız, ölüce konuşuruz. Yaşayanlar da ölü dilini anlamazlar. Dünyada yaşarken de böyle oluyor. Birçok insan bağırıyor, çırpınıyor, ağlıyor, ama seslerini duyuramıyorlar. Çünkü böylelerinin yaşayıp yaşamadıkları belli değildir, bizden farkları yoktur. Nüfus sayımı, seçimlerde oy zamanı, vergi ödeme yükünü, askerlik gibi yurt görevleri dışında insandan sayılmazlar, şu ölüsü kandilli dünyada.

— Sen de insan mısın? diye sorulunca, göğsünü gere gere:

— Evet, insanım! diyebilecek kaç kişi vardır?

Herhangi bir şey olmanın şartı var. İnsan olmanın şartı da insan gibi, insanca yaşamaktır. Beni her gittiğim yerde:

— Sen de insan mısın? diye horladılar. Yaşadığım sürece bu soruya cevap veremedim. Hiç durmadan yaşamağa çalıştığımdan, çabaladığımdan, insan olup olmadığımı düşünmeğe de hiç vaktim olmamıştı. Çok şükür öldüm de, düşünmeğe vakit buldum. İşte şimdi bunu düşünüyorum: Ben dünyadayken insan mıydım, değil miydim?...

— Düşüne düşüne bu soruya cevap bulabildiniz mi? dedim.

— Hayır, dedi, boyuna düşünüyorum düşünüyorum, içinden çıkamıyorum. İnsan olsaydım, insan gibi, insanca yaşardım ve başkaları sesimi duyarlardı. Ama insan olmasaydım, bir takım insanlar kendileri için benden oy istemezlerdi, görev istemezlerdi, vergi istemezlerdi, ödev istemezlerdi. Düşünüp duruyorum, bir türlü çözümliyemiyorum.

Düşünen ölüyü dinledikten sonra beni de bir düşüncedir aldı. Biz de yaşadığımız sürece sesimizi duyuramıyanlar takımındanız. Şarkılarımız sessizdi, içimizden söyledik...

İşte böyle sevgili kardeşim Eşek Arısı. Bu mektubumu okuduktan sonra senin de düşüncelere dalacağını sanıyorum. Belki de komedi diye bilet alıp, verdiğin paranın hatırı için seyrettiğin dramlara gülüyorsundur. Belki de, tanımadığın kimselerin ölümlerine yazılan acıklı mersiyeleri hatırlayıp ağlıyorsundur.

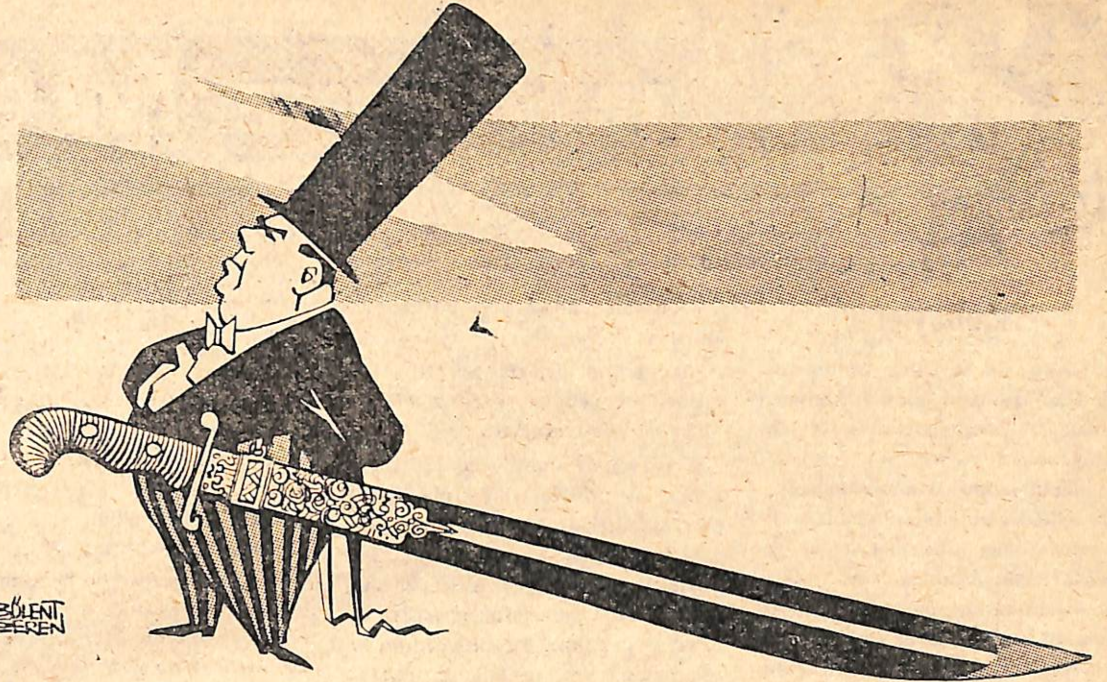
Hayattayken bana «Dilini Eşek Arısı soksun!» diyenlere öldüğümü haber ver de, artık rahat rahat kına yaksınlar.

Mutluluklar, esenlikler dilerim.

Kardeşin

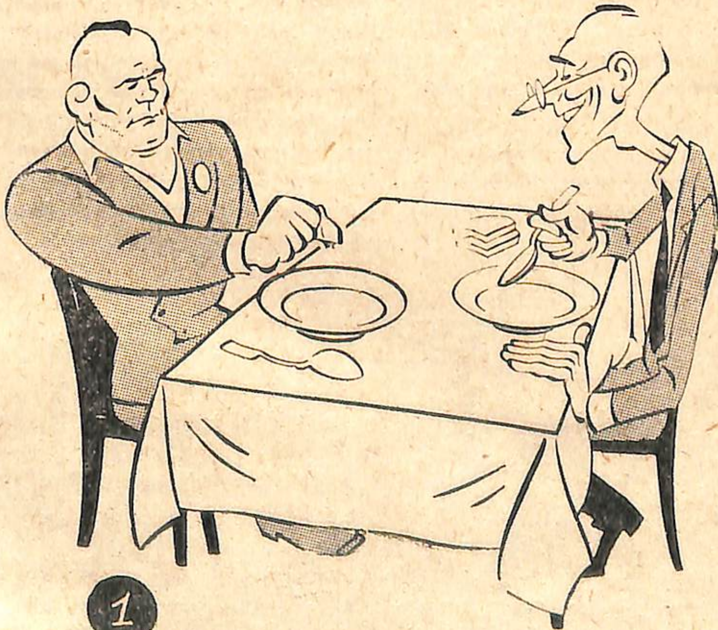
Ölmüş Eşek

Gümüşpala'nın kurduğu partiye eski politikacılar giriyor. (Gazeteler)

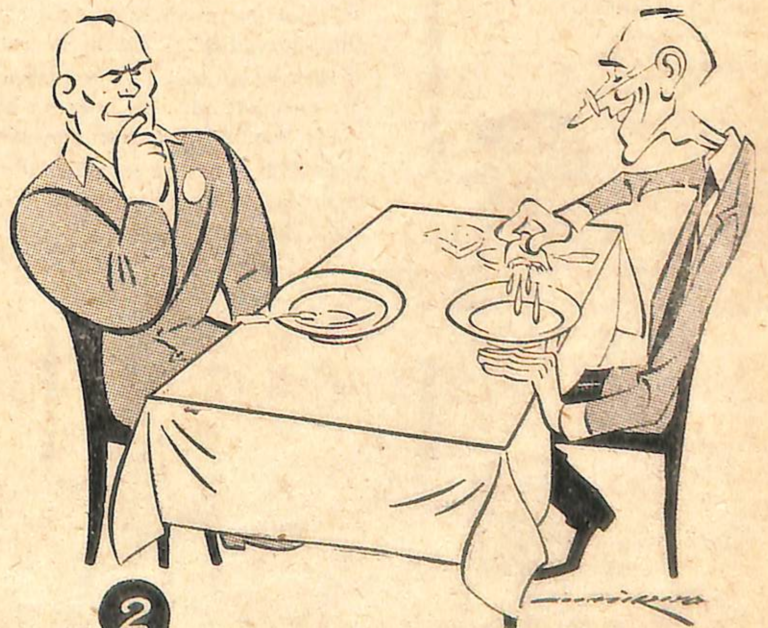

— Sen bir garip politikacısın, gümüş pala neyine gerek!...

Yeni vergilerin tasarılarını maliyeciler hazırlamış! (Gazeteler)

Güreşçi...

Maliyeci!...

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Ağabeyler

— «Allo, Sezai Okan orada mı? Yok mu? Ay ne aksilik. Mehmed Meçhul'ün kendisini aradığını söyleyiniz...»

— «Madanoğlu İstanbul'da mı?... Allo, Allo, demek İstanbul'da?... Allah Allah bana gitmeden haber verecekti. Allah Allah...»

— «Mehmet Özgüneşe sorun... Alo, neden beni aramadı acaba? O bilir canım, o bilir benim kim olduğumu!...»

Açıkgözlerin son numarası bu! Telefonda memleketin kaderini ellerinde tutanlarla al takke ver külâh olduklarının intibaını vermek... Eskiden büyüklerle çekilmiş fotoğraf numarası sökerdi, şimdi telefon!..

Son günlerde de «Osman abi» faslı başladı. Osman Abi, MBK sinin en sempatik üyelerinden Osman Köksal. Kendisi bihaber amma, memleketin üçte birinin «abi» si!.. Dedesi yaşında adamların bile!..

— «Osman abi benim sözümden çıkmaz».

— «Osman abi beni kırmaz».

— «Osman abiyė hele bir danışayım»...

Biz hiç mi değişmiyeceğiz?.. Hiç mi samimî samimî, silâhsız silâhsız tövbekâr olmıyacağız?..

27 mayıstan sonra «dayıya» dayananlar bir müddet sallantıda hissettiler kendilerini. Kendilerini tek bacaklı tek kollu tek gözlü sandılar. Desteksiz yürümeğe alışmışlardı... Derhal «abi» tedarikine giriştiler bu sefer. Öyle sahnelere şahidoldum ki, ağlamamak veya komik tarafından alırsanız gülmekten katılmamak imkânsızdı. Kerli Ferli adamlar, yüzleri tasadan incelmiş, toplanmışlar, haritada harekât idare ediyormuş gibi bir listenin üzerine eğilmişlerdi. MBK isimlerinin listesiydi bu!

— «Sen kimi tanıyorsun?.. Haaa, onu mu?.. Pekiy... Sen?.. Ya Sen?.. (Listede bir isim daha çizilli yordu). Alâ!.. Epey tanıdığımız varmış... Hepimiz sistemli bir şekilde tanışlar üzerinde «çalışırsak» sırtımız yere gelmez vallâhi...)

Halbuki yere gelecek sırtlardı da!.

Santa Maria

Yugoslav sefaretinde sefir ve sefirenin veda davetinde olsun, ertesi gün verilen Hintlilerde ve Ispanyollarda verilen normal dâvetlerde olsun... En çok ilgi çeken kişi: Portekiz elçisi. Kendi yapmış olduğu bir iş yüzünden değil. Santa Maria gemisinin bayrak açması yüzünden!. Herkes «Acaba elçi neler düşünüyor» diye etrafında fır dönüp, ahret suali sormakta, kırık fransızcalarla sakat ingilizcelerle, hattâ tekliyen tükliyen portekizcelerle... Elçi, ne düşünür?.. Hiç!.. Zavallı o kadar tuhaf bir durumda, daha doğrusu iki durumda ki... Bir: Santa Maria'yı kendisi kaçırmış gibi mahcup... İki : Âsi olmamaktan ötürü mahcup... Bazı zaman «âsi» olmamak çok acıklı oluyor!..

Tasfiye

Bizim «af» dediğimiz şey değil mi mi?.. Tasfiyede bence imha'ya benzer bir mâna da katık...

«Af» sırası şimdi Dışişleri Bakanlığına ulaştı. İki kişiyi merkezden merkeze uçurtmakla, yarım Büyük Elçiyi affetmekle, «sırayı geçiştirdiğini» zannediyordu bu bakanlık. Amma «geçiştirmediği» görülüyor şimdi... Bakanlığın kulisleri vızıl vızıl vızıldıyor kovanlar misali!.. Kocaman listeler hazırmış!.. Hazır da galiba!.. Amma Nâzır imzaya hazır değil o listeleri!!! Selim Sarper kendine göre haklı. Eski arkadaşlarına tırpanı atmak istemiyor... Zaman kazanmak istiyor. Zaman her şeyi gevşetir, aşkı bile!..

Kocamaaan listede sınıf sınıf insanlar var... Başta toptan kabiliyetsizler: Bunlar çoğunluk!... Yolunu şaşırmışlar: Bunlar azınlık... Modası geçmişler: İki üç kişi!.. Ondan sonra efendim, özel hınçların kurbanları; İşte onlara acıyorum hafiften.. Yalnız bu tasfiye hoyrat bir tasfiye olmıyacak. Elçiler falan başkente çağırılıp, başkentin ne safalı bir yer olduğunu tadacaklar uzun yıllar... Ne var?.. Safalı değil mi Ankara?..

Mütevelli Mehmed

Bu küçük hikâyeyi bana ağabeyim anlattı. Çocukluğunda şahit olmuşmuş. Ağabeyim Gas'raylıdır, mektep, kulüp, espri bakımından...

Seneler evvel Galatasaray kulübünde bir Mütevelli Mehmed varmış. Kimsenin gözüne kaşına batmıyacak kadar minyatür bir kadro işgal edermiş Mütevelli Mehmed kardeşimiz. Mütevelli bir lâkap galiba... Cehaletimi gün ışığına küt diye vurmamak için, mânasını soramadım ağabeyime...

Klüpte bir tensikat yapmak gerekmiş. İlk atılan fıkara bizim Mütevelli Mehmed olmuş. Biri acımış ve sormuş:

— «Yahu başkası yok muydu?... Neden ondan başladınız?» diye...

— «Aaa» demişler, «O açıkgözün biridir, kendine çabucak başka iş bulur da ondan...»

Gözünü sevdiğim Şark mantığı. . Acaba meşhur «af» ların kaçta kaçında hâkimdin?...

Balet

Hep politika fiskosu yapacak değilim ya... İki, üç satırcık da sanattan bahsedeyim:

İşte, ince ince kürekler kaldırır gibi kaldırıyorlardı kol ve bacaklarını. Gençtiler, zariftiler, gayretliydiler, ciddiydiler... Ama o kadar işte!... Girdap gibi piruetler, yer çekimini hiçe sayan atlamalar, uçmalar, kaymalar bekleyemezdiniz zaten...

Kızcağızların hiçbiri, ne istidatta, ne istidatsızlıkta biribirini aşmıyordu!

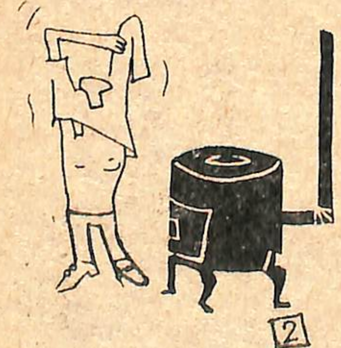
Ankarada verilen son balet temsilinden bahsediyorum sizlere. Neydi adı o baletin?.. Vallâhi büyüklük satmak için küçümseme değil. Tepine tepine sevmediğim, beğenmediğim şeylerin adlarını hatırımda tutamıyorum.

Şu balet denilen sanat, dünyanın her yönünde uzun bir gelenek işidir: Bundan 300 yıl önce, büyük ninemizin ninesi, bu işe başlamış olmalı ki, siz alkışlanacak bir sonuç elde edebilesiniz: Kemik bu, kolay mı, kanat kanat oynatmak?.. Soyumuzdan kaç kuşak, ha babam ha, onu tersine bükmeğe alıştırmalı ki, torunların torunlarına kolay gelsin bu acı hüner!

Onun için o gecenin en sükseli insanı sahnede değil, salondaydı. Genç değildi, yaşlıydı. Baletle de ne uzaktan ilgisi vardı, ne yakından. Bu... Bu İsmet İnönü'ydü!

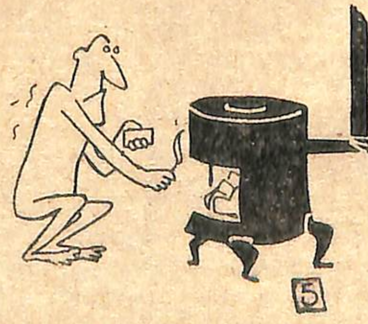
Sanat İlâhı, politika ilâhını silmedi o gece ve seyirci gözleri sık sık sahneden salona kaydı. Ara sıra da salondan sahneye!

YAZISIZ!

TAŞLAMALAR

HÜSEYİN KORKMAZGİL

Kimi Atmalı ?

Aydınlı köylüler durmadan yağan yağmurların dinmesi için bir kuyuya iki eşek atmışlar. Boğulmak üzere olan eşekler itfaiye tarafından kurtarılmışlar.

Eşekler dile gelseler de:

— Bizi atacağınıza kendinizi atın, deseler yeri değil mi?

Yağmur yağmaz, yağmur duasına çıkarız. Çok yağar, dinmesi için kuyuya eşek atarız. Faruk Nafiz'in bir beytini bir kez daha okutmak iyi olacak:

«Eğer yağmur Allahın gözyaşları
olaydı»
«Bir lâhzada dünyayı sele vermek
kolaydı»

Yeni Vatan

Vatan'dan ayrılan Ahmet Emin Yalman, kendisine yeni bir vatan bulmak üzere Dünya'ya «iltica» etti. Tez günde Yeni Vatan'ına kavuşmasını dileriz.

Aradığım İnsan!

— Ben önce insanım, sonra Türk, sonra müslümanım.

Bu, büyük bir söz. Bu inanca varmış kişi, büyük kişidir. Bu sözü kimin söylediğini bilirsiniz. Bu sözü, Orgeneral Cemal Gürsel söylemiştir. Ah, ne olur, halkımızın yüzde ellisi bunu diyecek olgunluğa erişse!

Delikanlı bilmem nerede öğretmenlik yapıyor. Atatürk'e elle, dille sövüyor.

— Niye böyle yaptın? diyorlar.

— Ben Abazayım, diyor.

Oysa, şöyle demesi uygun düşerdi:

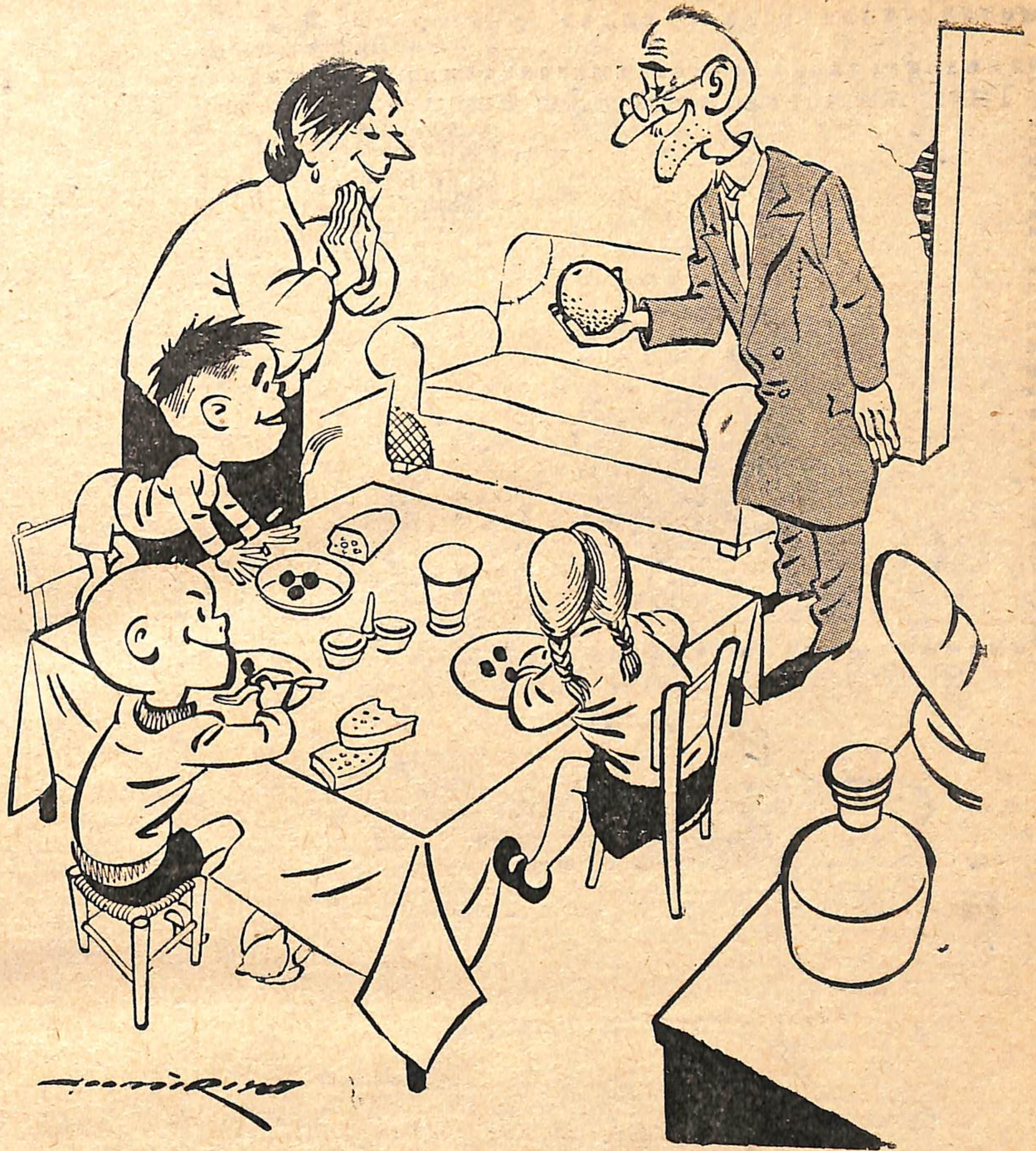
— Ben önce cahilim, sonra cahilim, sonra gene cahilim.

Bu memlekete gerçek öğretmen gerek, hırhışır değil! Çocuklarımızı böylesi hırhışırların elinde alçaltmıyalım.

Biz bize benzeriz!

Başkan Kennedy, Ford Şirketinden Mc Namara'yı Savunma Bakanlığı'na getirdi. Getirebilir, diyeceksiniz. Evet, getirebilir. Ama ne kazancı var Mc Namara'nın? Hayır, kazanç değil, sâdece üç milyon lira zararı var. Yâni Mc Namara, Ford Şirketinden ayrılıp Savunma Bakanlığı'na geçmekle yılda üç milyon lirayı suya atmıştır.

Oysa bizde, üç milyonu suya atmak için değil, üç milyonu cebe indirmek için Bakan olunur.

Zam hediyesi!
Memur — Haydi hanım, soy da çocuklara ikişer dilim ver!...

Darbeler!

Günün önemli konularından biri de 32' ler... Yapacak hiçbir iş bulamıyan bu adamlar, düşünmüşler taşınmışlar, hükûmet darbesi yapmağa karar vermişler.

Yargıç yüzbaşı sıkıştırınca, sanıklardan Nuh Naci Doğan her şeyi bir bir anlatıyor.

— Evet efendim, diyor, falancanın evinde toplandık, konuştuk. Gruplar halindeydik. Sonra bunları kimseye söylememek için Kur'an'a el bastık.

Yargıç Yüzbaşı yine soruyor:

— Mademki kimseye söylememek için yemin etmişsin, neden söylüyorsun?

Sanık ne dese beğenirsiniz?

— İyi ama efendim, diyor, burada söylüyorum. Başka yerde söylemedim ki...

Bu adamlar hükûmet darbesi yapacaklar, M. B. Komitesini ve hükûmet üyelerini indirip, Yassıada'dakileri bindirecekler ha?

Gülünç değil, acı!

«Akıl darbesi» ne uğramış bu adamlar beni güldürmüyor, düşündürüyorlar. Bize yeni yeni hapishanelerden önce, galiba yeni yeni tımarhaneler gerek!...

Yeni Burç

Kore'de Üniversite gençliği ayaklandı. Sonucunu biliyorsunuz. Türkiye'de Üniversite gençliği ayaklandı. Sonucunu daha iyi biliyorsunuz. Şimdi de İran'da başlamış ayaklanma. Sonucunu bilen varsa parmak kaldırsın!

Güneş Üniversite Burcu'nda galiba!

Şarkılar

Yeni partiler «Demokrat» adını kullanamıyacaklarmış. Eyvahlar olsun, ne gereği kaldı parti kurmanın?

İyi plâklarımız var baylar, buyrun!

1 — «Ağustosta suya girsem balta kesmez buz olur»

2 — «Ümitlerim hep kırıldı...»

3 — «Çarşafa bürünürsün — Ne güzel görünürsün — İpek çarşaf içinde — Yâr beni öldürürsün.»

4 — «Geçti sevdalarla ömrüm...»

Bu plâklardan birer tane alana, ayrıca birer de mum verilecektir.

Elektronik Beyin

Amerika'dan getirtilen Elektronik Beyin binlerce insanın yapacağı işi tek başına yaparak akılları durdurmaktaymış. Bilime, tekniğe saygımız büyük ama, doğrusu bu kadarı da fazla artık! Şu Amerikalılar insan oğlunun beyinsizliğini yüzümüze vurmaktan ne zaman vazgeçecekler?

Başarı

Stajyer öğretmenler, köyün birinde, «Kuyruklar Baş Arıyor» adlı piyesi sahneye koymuşlar. Koymuşlar ama, «meçhul» kişiler tarafından da taşa tutulmuşlar.

Demek ki oyun başarılıydı. Öğretmenlerimizi kutlarız!

Hüseyin KORKMAZGİL

BU HAFTANIN İÇİNDEN: Ülkün Çetin

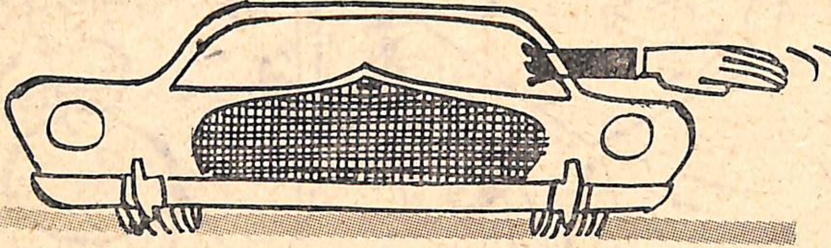
Taşıtların fenni muayenesi başlıyor - Gazeteler -

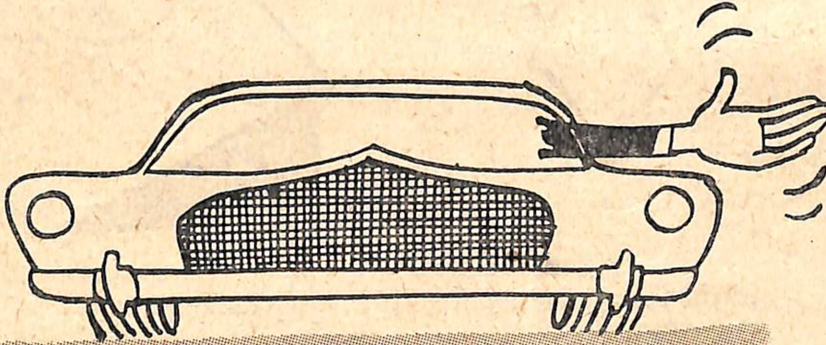

Yazısız

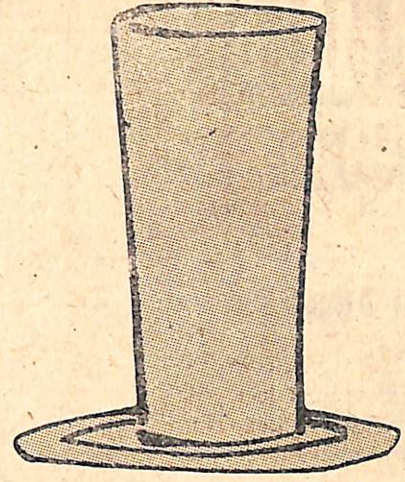
Şoförler bahşiş istiyor - Gazeteler -

Yazısız

F.K.Gökay 3. Partiye girdi - Gazeteler -

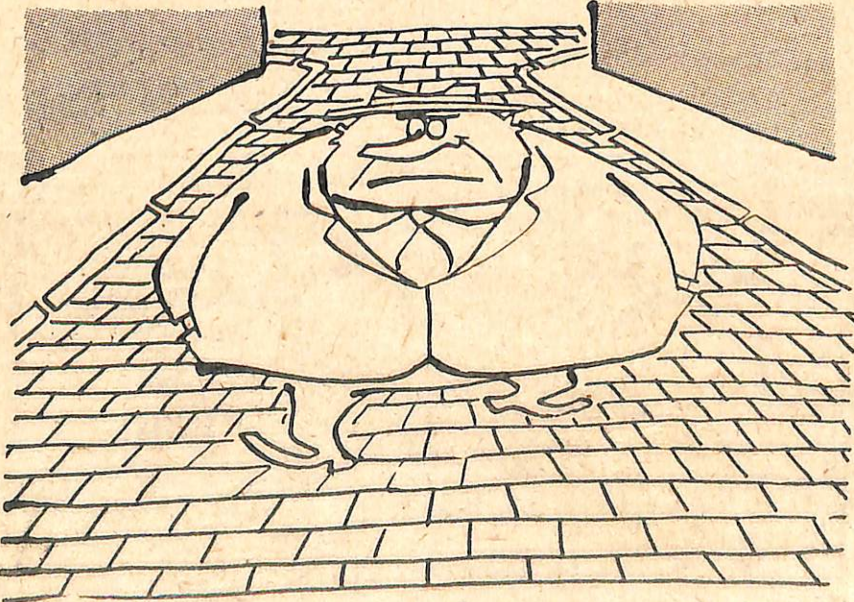

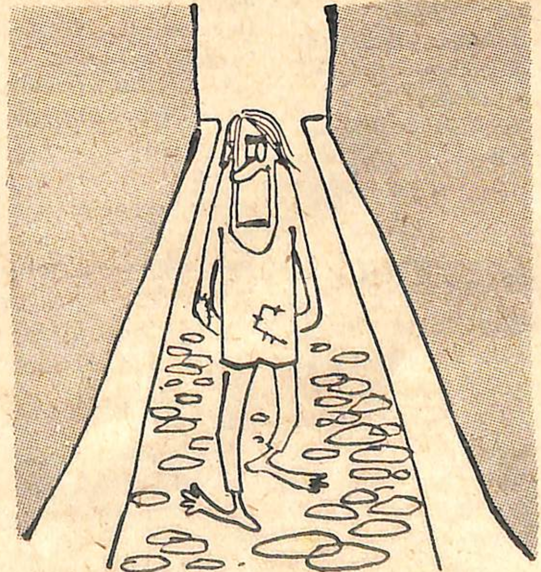

Yazısız

Şehrimizdeki caddeler sınıflara ayrılıyor - Gazeteler -

Birinci sınıf

İkinci sınıf

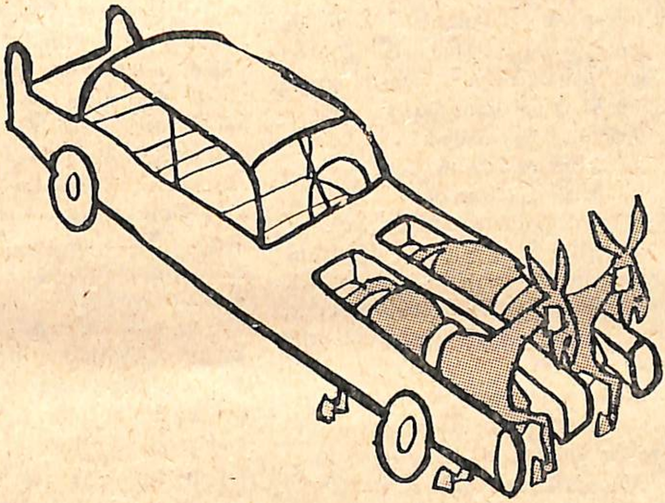
YERLİ OTOMOBİL

RESMÎ OTOMOBİL !

KESTİRME GİDECEKLER İÇİN...

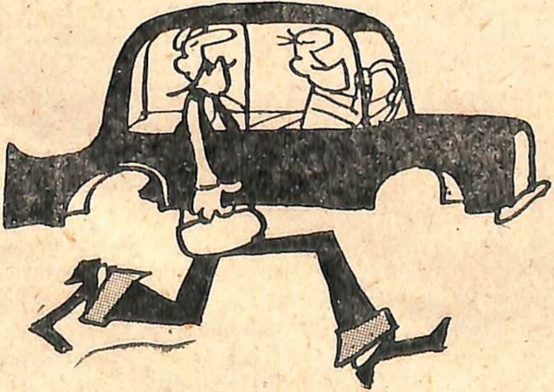

İKİ BEYGİRLİK !..

NEHAR TÜBLEK

BENZİN SIKINTISINA KARŞI...

LÂSTİK BUHRANINA KARŞI...

6-7 EYLÜL BAKKALİYESİ

Hüseyin Korkmazgil

İNCE bıyıklı genç, tabelâsında «Selâmet Bakkaliyesi» yazılı dükkânın önünde durakladı:

— Ne oluyor biliyor musun? diye arkadaşının koluna girdi. Hani Şarlo'nun bir filmi vardı, Altına Hücum muydu neydi adı, işte o geliyor aklıma. Hani orada, açlıktan gözü dönen Şarlo, arkadaşını piliç görmeğe başlar...

Ve başladı filmi anlatmağa, arkadaşı bir zaman dinledi, sonra:

— Eee, ne diye anlatıyorsun bunu bana? dedi. Ben de görmüştüm o filmi.

Bu kez de o başladı filmi anlatmağa. İnce bıyıklı genç kesti onun sözünü:

— Ne oluyor biliyor musun? Ne zaman bu dükkânın önünden geçsem, «Selâmet Bakkaliyesi» «6/7 Eylül Bakkaliyesi» görünüyor gözüme. Amma da tuhaf değil mi?

Arkadaşı onu tepeden tırnağa süzdü, gülümsedi:

— Var var... Sende biraz var. Sen şu Yemez İçmez Yusuf Baba'ya bir okutsana kendini. Kulağına ses de geliyor mu bâri?

— Geliyor ya... Dur, anlatayım da dinle. Biz kendisine Fırlatma Bahattin derdik. Anasının gözüydü küçüklüğünde. Bir gün kayboldu ortalardan bu. Niceden sonra duyduk ki bilmem nerde, bilmem kimin yanında tezgâhtarlık yapıyormuş. İyi mi? Tam iki yıl gitti bizim Fırlatma. Bir de baktık bir gün çıkagelmiş. Ne o lan Fırlatma?... Ohoo, Fırlatma selâmımızı bile almıyor...

Ondan sonra kardeşim, Fırlatma Bahattin bir battı, bir çıktı. Karabatak mübarek... Derken bir gün de hiç görünmez oldu. Niceden sonra duyduk ki bilmem nerede, ne hanında sandık çemberliyormuş... İyi mi? Ondan sonra, bir gün de duyduk ki bizim Fırlatma koskocaman bir bakkaliye dükkânı açmış. İyi mi? Peki, şimdi söyle bakalım ne verirsin şu gördüğün dükkâna?

— Onun mu o dükkân?

— Evet arslanım, onun o dükkân. İçerdeki de Fırlatma'nın ta kendisi. Ben bu dükkânın önünden geçerken Şarlo'nun o filmini hatırlıyorum nedense... Ama ben açlıktan piliç görmüyorum Fırlatma'yı. O kadar gözümüz kararmadı daha. Benim dememem şu ki, ne zaman geçsem ordan, «Selâmet Bakkaliyesi» siliniyor, «6/7 Eylül Bakkaliyesi» oturuyor yerine. Tuhaf, değil mi?

İki arkadaş konuşa şakalaşa uzaklaştılar. Bu sırada köylümsü iki kişi caddenin ortasında durmuş, tabelâlara göz gezdiriyorlardı. Biri:

— Ülen gardaşım, bu tikân Bahattin'in tikânı işte, dedi.

Dükkâna doğru yürüdüler. Şehrin yabancısı oldukları her hallerinden belliydi. Kelle kulak yerinde biri daha vardı Bahattin beyin yanında. Kapıdakilerden biri yılıştı:

— Ülen Bahattin! Nirelerdesin be?

Öteki:

— Vay Fırlatma vaaay! dedi. Ne bu len? Dabannarımızın altı şişti sabahtan beri araya araya...

Sonra ikisi birden:

— Bahattin bizleri nitsin gayrik, dediler. Mâşallah kârında gazancında Bahattin. Şuna baksana bilâder... Mâşallah mâşallah... Yılanın ödü, guşun südü...

Bahattin bey azarlanmış gibi kalktı ayağa, altı kaval üstü şişhane bir yüzle ellerini sıktı hemşerilerinin. Kapının yanındaki boşluğa iki sandalya koydurttu. Ağzının ucuyla hallerini hatırlarını sordu.

Kelle kulak yerinde olan:

— Hemşerileriniz galiba? dedi.

Bahattin bey kızararak gülümsedi. Bir şeyler söyliyecekti, fakat hemşerilerden biri:

— Hemşeri oluruk beğ, diye başladı. Bahattin'in çocukluğunu bilirik. Bacağında bir ak don, tarlalardan mısır çalar gezerdi. Değel mi Bahattin? Ne günleridi onnar bili yon mu?

Kelle kulak yerinde olan ağzını büzerek güldü. Bahattin bey ise, rolünü şaşırmış aktör gibi yalpalıyordu. Konuyu değiştirmek istedi, beceremedi. Kendini zorladıkça daha da gülünçleşiyordu.

— Eee, dedi, neye geldiniz bakalım?

Hemşeriler bakıştılar:

— Hiiç, dedi biri, gezmeğe geldik. Şu bizim Bahattin'i de bir görek dedik. Bakalım nişliyo Fırlatma, dedik. Demek bööle ha? Len, nirden aldın bunnarı be? Gayrik bize bir akşam ziyafet çekiyon tâbi, değel mi? Sayende bir ırakı içek didik yâni.

Bahattin bey renkten renge giriyordu:

— Valla ben içki kullanmıyorum, dedi. Ama siz içerseniz...

— Namaza mı başladın yoksam? dedi biri. Allah virsin... Tâbi, bu gader servete gonan adam gayrik namaza başlamalı, değel mi?

Sözü öteki aldı:

— Len oğlum, Bahattin bizim gimi serseri mi be? Biz düşmüşük iki eşşeğin ardına, sözgelimi... Bahattin daha şuncacıkken aklı fikri böyük tüccar olmadaydı. Haydar Ağa'nın tarlasından mısırı aşırır, sonra da götürür mektep uşaklarına satardı. Tikânlardan şeker gutularını yörütür, sonra da götürüp tikân sahabına geri satardı. Değel mi len? O ne domuzdur oooo!

Arkadaşı baş salladı:

— O ne domuzdur ooo!

— O ne çakaldır ooo!

— O ne dilkidir ooo!..

Bahattin bey olmuştu olacağını. Kesseler bir damla kanı akmazdı. Kelle kulak yerinde olana döndü:

— Bunlar hep böyle şakacıdırlar işte, dedi.

Kelle kulak yerinde olan:

— Evet, dedi, sizi fazlaca seviyorlar galiba...

Hemşerilerden biri:

— Çok severdik, dedi. İstanbul'u bir yağma ittilerdi ya, inan ossun beğ, o zaman ödümüz goptu ki bizim Bahattin'e bi şeyler oldu diye... Hani, gendisi açıkgözdür, evelallah gemisini yörütür amma, gene de belli olmaz bilâder. O zaman didilerdi ki, Fırlatma Bahattin böyük bir kuyumcu mağazasını soyarken bizzat Menderes'in gendisi tarafından yakalanmış. Göya Menderes gendisine sorası: «Nasıl, memnun oldunuz mu?» diyesi. Bahattin de ona: «Allah Menderes'e zeval virmesin, çok memnun olduk. Yaşasın Menderes!» diyesi. Hilâfım varsa, iki gözüm elime gelsin beğ, bunu o zaman böylece ağnattılar.

Bahattin bey boynunu sağa sola döndürdü, dişlerini çiğnedi:

— Lâhavle velâ... Yahu bırakın bu lâfları!

Sonra, kelle kulak yerinde olana döndü:

— İşte böyleyiz biz, dedi. Kimsenin ileri gitmesini istemeyiz. Yâni ben şimdi sokaklarda dilensem, daha çok memnun olacaklar. Ne edepsizce lâflar uyduruyorlar beyim!..

Hemşerilerden biri alınmıştı:

— Uydurması muydurması yok bunun, dedi. Hattâ bunu ağnatan da senin Duran'ın oğlu Camal. En yakın arkadaşın. Camal'ın garısının boynu boğazı altundan görünmüyo. Camal'ın on parmağında on dene yüzük. Camal da senin gimi gosgoca bir tikân açtı melmekette. Camal'ın guru bir çulu bilem yoktu altına serecek, hep biliyok işte... Şindi selâmınan varılmıyo yanına bilâder. Bilmem gaç dene Yahudu mağazası boşaltmış. Helâl ossun, dinsizin hakkından imansız gelir, biz de ossak biz de yapardık, değel mi len? Amma, ben sana demiyom ki, sen gettin de Yahudunun mağazasını soydun. Neme gerek arkadaş...

Kelle kulak yerinde olan kalktı:

— Ben müsaadenizi rica ediyorum Bahattin bey, dedi. Hele siz biraz dertleşin hemşerilerinizle...

O çıktıktan sonra Bahattin bey açtı ağzını hemşerilerine:

— Ulan, dedi, ne biçim adamlarsınız siz be? Daha, doğru dürüst konuşmasını bile bilmiyorsunuz. Şurada bir büyük zat oturuyor, hiç değilse onun yanında Bahattin bey der insan. Benim şeref haysiyetim var arkadaş. Sizde eğer şuncacık hemşerilik gayreti olsa...

Tam bir saat bağırdı çağırdı hemşerilerine. Sonunda:

— Namazı da kaçırdık, dedi. Zaten hemşeriden iyilik gelmez adama. Bunu diyenler boşuna dememişler.

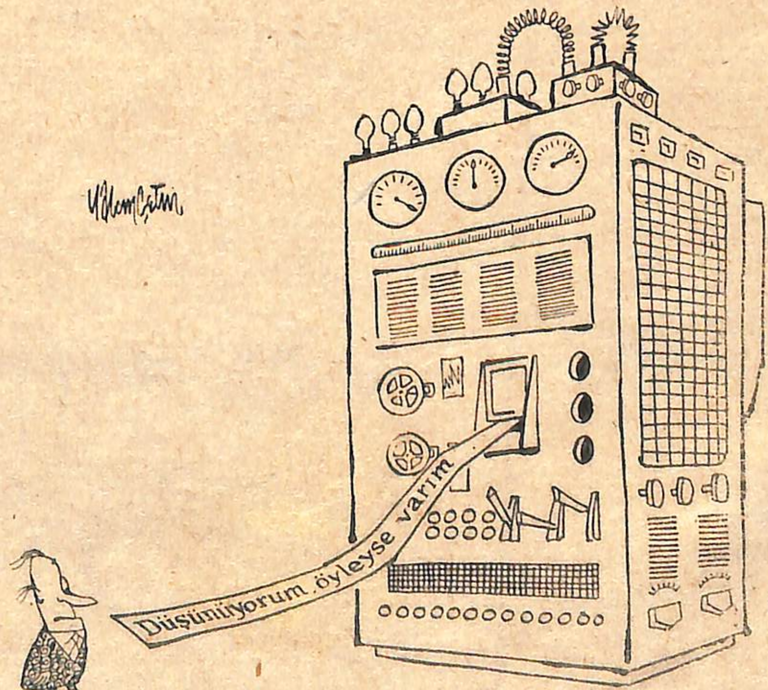
Uzun boylu hemşeri dayanamadı:

— Gusura galma Fırlatma Bahattin beğefendi, dedi, bir daha gelirsek iki ossun. Hani, biz sohbet ossun demiştik. Hadi eyvallah, güle güle gal...

Süklüm - püklüm çıktılar dükkândan.

Ertesi sabah dükkânını açmağa gelen Bahattin beyin gözleri faltaşı gibi açıldı. Tabelâya, tabelâ boyunda bir kâğıt yapıştırılmıştı. Kâğıtta şunlar yazılıydı:

6/7 EYLÜL BAKKALİYESİ
Bahattin Tertemiz

YAZISIZ!

Bir Yarışma Açtık

Hangisi ile Evlenirsiniz?

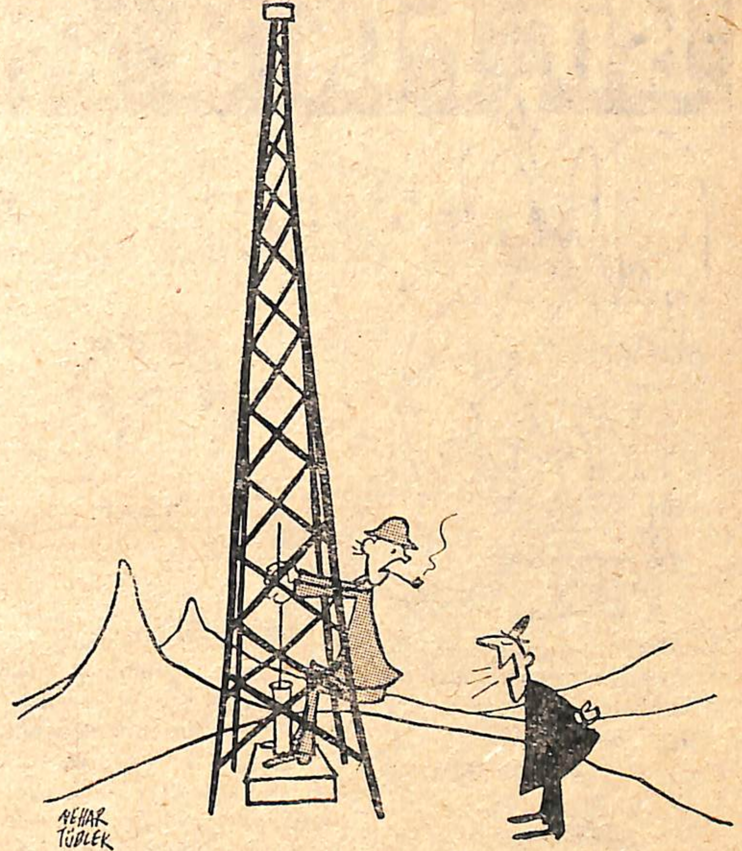
— 3 —

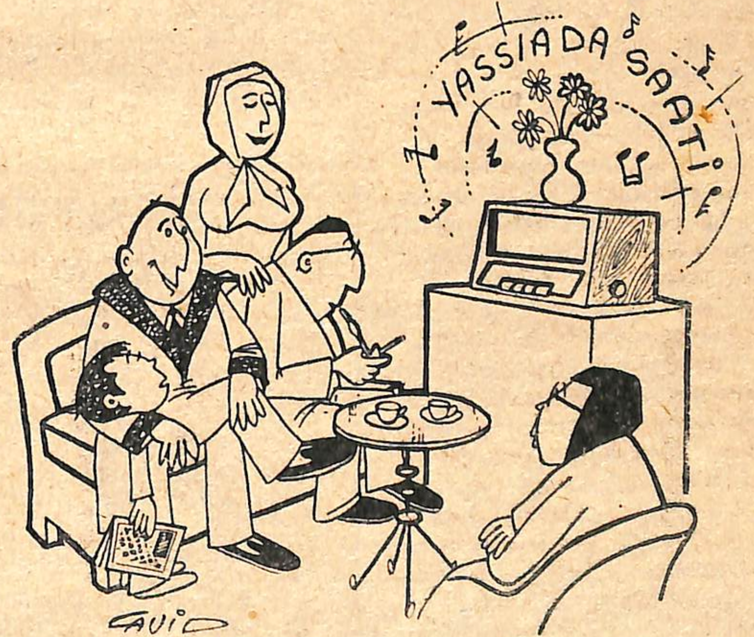
İbrahim Çelikyay

Güreşçi. Greko-Romen'de Dünya şampiyonluğuna aday. Yaşı 26, ilkokulu bitirmiş. Köyde anası, babası var. Küçük tarlaları onları geçindirmeğe yetiyor. Evlât eline bakmıyorlar. Kendisi bir bankada bekçi. Aylık kazancı beşyüz lira. Hiçbir kötü alışkanlığı yoktur. Yüzünün, pazılarının sertliğine bakmayınız. Kalbi yumuşaktır. Minderde güreşmekten yatakta güreşmeğe vakit bulamamıştır. Hem Greko-Romen dedik. Malûm ya, bu güreş belden yukarıdır!

Yabancı sermaye teşvik edilecek... (Gazeteler)

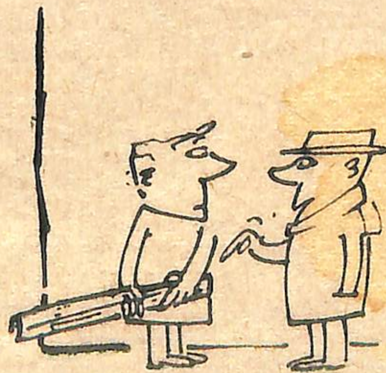

— Ha gayret... Ha gayret... Ha gayret!...

Tiryakiler!...

Bir Fıkra Anlatır mısınız?

— *İnce yazıldığı zaman zarif fıkradır. Vallaha benim hoşuma gider. Güzel değil mi?*

Nedim OTYAM

Otobüs!

Bir tren istasyonunda buluşan iki sevgili, her tren gelişte birbirlerine sokulur, uzun uzun öpüşürler, fakat ne kız, ne de erkek binmez, trenin hareketinden sonra tekrar garda dolaşmaya başlarlarmış.

Bir saat, iki saat, üç saat bu böyle devam etmiş. Olup bitenleri başındanberi takip eden hareket memuru son tren de kalkınca artık dayanamamış, çiftin yanına sokulmuş:

— Afedersiniz, demiş, akıl vermek gibi olmasın ama, burada bekleyeceğinize bir otobüs durağına gitsenize... Bilirsiniz otobüsler daha sık gelip gider!...

※

— *Sâbık devirde bu fıkrayı çok dinledim. Herkes gülerdi. Oysa ben herkesten fazla gülerdim.*

Selâmi Turgut GENÇ

İbret...

Bir katırla bir eşek ahbap olmuş ve gezmek üzere şehire inmişlerdir. Şehire vardıkları vakit katır, eşeğe:

— Eşek kardeş demiş, şimdi ayrılalım, benim görülecek bazı işlerim var. Akşama gene burada buluşur, beraber köye döneriz.

Eşek, katırın bu teklifine «Peki» demiş ve birbirlerinden ayrılmışlardır.

Akşam olmuş. Katır buluşacakları yerde eşeği çok beklemiş. Bakmış gelen yok. Köye yalnız dönmüş.

Aradan 10 sene geçmiş. Günün

birinde, 10 senedenberi görünmeyen eşekle köyde karşılaşan katır, hayretle duralamış. Ve hemen eşeğin yanına yaklaşmış:

«Yahu, eşek kardeş, demiş. Hani hatırlıyorsun ya, filân tarihte şehire beraber inmiştik. Akşama buluşup köye beraber dönecektik. Söz verdiğin yere gelmediğin gibi, o günden bu yana, bir daha görünmedin. Hayrola, başına bir iş mi geldi?»

Eşek: «Sorma, demiş, sorma. Başıma neler geldi, neler. Hani senden ayrıldım ya, şöyle şehirde bir gezinti yapayım dedim. Baktım ilerde insanlar toplanmış. Merak edip yanlarına sokuldum. Kalabalığın ortasında birisi, kürsü mü desem ne desem, onun üzerine çıkmış habire bağırıyor. Bunu görünce benim de keyfim geldi. Başladım şöyle okkalı tarafından üst üste birkaç defa anırmaya... Derken bir de ne göreyim, kalabalık üzerime yürüdü, beni bacaklarımdan yakalayarak kürsüye çıkardılar. İçime bir hoşluk yığıldı. Bu sefer orada da anırdım. Alıp beni trenle bir yere götürdüler. Meclis miymiş neymiş ismi pek kafamda kalmadı. İşte buraya başkan yaptılar.»

Katır gülmüş: «Peki eşek kardeş, demiş, senin eşek olduğunu anlamadılar mı?»

Eşek üzüntüyle başını yere indirmiş: «Anladılar, anladılar ama, aradan 10 sene geçtikten sonra.»

※

— *Ben gazeteci olsam ilk sorum: «Beyefendi, beni ne zaman yemeğe davet edeceksiniz?» olurdu. Biliyorsunuz meslek icabı istediğimiz gibi yemek yiyebildiğimiz yok.*

Maria VİNCENT

Fark!...

İki küçük beşikte yatıyorlarmış. Birinci beşikte yatan oğlan, yanda yatan kıza uzanmış:

— Pişt... Demiş, senin adın nedir?

Kız cevap vermiş:

— Rozi... Ya senin?

— Jak.

Biraz sonra, oğlan tekrar sormuş:

— Peki... Niye bana Jak, sana Rozi diyorlar?

Kız düşünmüş:

— Bir fark var da ondan galiba!

— Var tabiî...

— Ne farkı?

Oğlan arsız arsız gülmüş:

— Uzan da göstereyim.

Kız, hafif doğrulmuş. Yandaki beşiğe doğru uzanmış. Oğlan yorganı kaldırıp lâcivert pabuçlarını göstermiş.

Avrupada kızlar kırmızı, erkekler lâcivert pabuç giyerler.

OKUYUCULARIMIZDAN FIKRALAR

Burada da yok!

Ufak tefek, cılız ve pısırık bir adamdı. Sık sık seyahatlere çıktığında, karısı, eve âşıklarını almağa bol bol vakit bulurdu. Bir gün seyahatten mutadından erken dönmüştü. O sırada karısı da âşıklarından birini içeri almış bulunuyordu. Kocasının geldiğini görünce âlelacele adamı banyoya soktu. Fakat kocası, karısının telâşlı durumundan vaziyeti anlar gibi olmuştu.

İçeri girince oda kapılarını açıp kapamağa başladı. Yatak odasına baktı: Yok! Oturma, yemek, misafir odalarına baktı: Yok! Yok! Yok! Sonra birden banyonun kapısını açtı. Karşısında izbandut gibi; bir dudağı yerde, bir dudağı gökte tâbir edilen bir insan azmanını buldu ve kapıyı açmasıyla kapaması bir oldu. Karısına döndü:

— Burada da yok!

Sadık ATEŞ

※

Bir tek!...

Bir köylü; İstanbula ilk defa gitmiş, kendi halinde geziyormuş... Yolu Beyoğluna düşünce başlamış vitrinleri seyretmeğe.

Bir mağazanın kapısında duran bir rum tezgâhtar, saf köylüye eğlenmek için sormuş:

— Ne bakıyorsun ağa?

— Hiç... Bu dükkânda ne satılır. Onu merak ettim...

Delikanlı alaylı alaylı söylemiş:

— Burada eşek kafası satılır!...

İşin farkına varan köylü belli etmemiş:

— Maşallah, işleriniz yolunda...

— Nereden anladın?

— Baksana; sattığınız maldan bir sendeki kalmış...

A. Hamdi ÖZÇINAR

Bâtıl inanç

New-York'da, göktırmalıyanlardan birinin 13. üncü katında genç bayan, sevgilisinin kolları arasında mes'ut dakikalar geçiriyordu. Birden kapı çalınınca kadın, yerinden sıçradı:

— Eyvah, kocam!

— Şimdi ne yapacağız?...

Genç kadın bulunduğu durumun güçlüğü karşısında şuursuzca söylendi:

— Pencereden atla...

Adam âdeta isyan etti:

— 13. ncü katta bulunduğumuzu unutuyorsun galiba...

— Aman sevgilim, bâtıl itikâdın sırası mı şimdi?!..

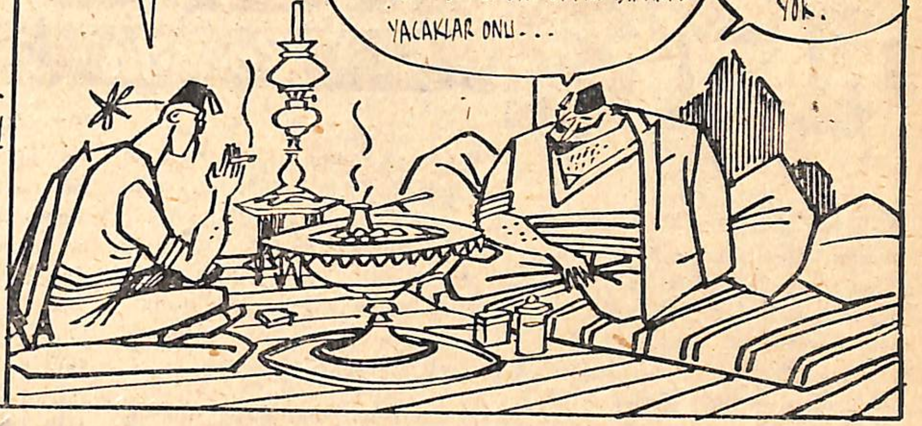
Ahmet AYVAZ

KOMİSER OSMAN

18

TURHAN SELÇUK

O GÜNE KADAR İŞLER ARZU EDİLEN ŞEKİLDE YÜRÜMÜŞTÜ. KOMİSER OSMAN YENİBAHÇELİYİ ZEKÂSINDAN ÇOK BİLEĞİNİN KUVVETİYLE ELE GEÇİRMEK ÜZEREYDİ.. GECE HAYGANUŞ UYUDUKTAN SONRA OSMAN VE MUAVİNİ FETTULLAH SOHBET EDERLER.

TİLKİ MUSTAFANIN DA MADARA OLDUĞUNU VE ZAPTİYELERİN ELİNE GEÇTİĞİNİ DUYAN SİVRİ TAHİR, BİR KAÇ GÜN DAHA BEKLEDİKTEN SONRA VAZİYETİ YENİBAHÇELİYE ANLATMAKTAN BAŞKA ÇARE OLMADIĞINI GÖRÜR..

YENİBAHÇELİNİN TOKADINI YİYEN SİVRİ TAHİR BAYILMIŞTI

ÇİFTLİĞİN ADAMLARINDAN BİRİ TARAFINDAN SIRTLANIP GÖTÜRÜLDÜ, BİR HENDEĞE FIRLATILDI...

RAUF VEREREĞİ MÜHİM KARARLARDAN ÖNCE İSTİŞAREYE ÇEKİLİRDİ..

ÇOK KEDERLİ İDİ MÜTHİŞ CANI SIKILIYORDU...

Kürd Mahmud

Roman — YAZAN NİMET ARZIK

— 6 —

Hele bir gün Kürd Mahmud, boş bulunup «O altı lisan biliyor» dedikten sonra, mücadelesine aşağılık duygusunun kini de katılmıştı. Aile dostu Farat'a baş vurdu: «Ağabey, ne yapayım?» diye. Bu çevrede en gizli kalması gereken şeyler ortaya dökülür, ve akıl danışılırdı büyüklere... Farat çok düşünmedi. Zaten kafası melânetle doluydu. Kürd Mahmudun kadınların arasındaki süksesini çekemiyordu... «Dur, dedi, üzülme, ben bir yolunu bulurum!» Yolunu buldu ki, bir gün gelip Kürd Mahmudu evinden aldılar götürdüler...

Mahmud bürosunda otururken, iki kişi geldi, onunla fiskoslaştı... Kürd Mahmud sapsarı kenara çekildi ve iki şahıs, bütün odayı altüst ettiler. Sonra onu aldılar bir otomobile tıktılar ve evine doğru yol aldı otomobil... Kürd Mahmudun aklı, masasının çekmecesindeki aşk mektuplarına takılı kalmıştı!

Otomobil zınk diye oturduğu sokağın köşesinde durdu. Hemen pencereden başlar uzandı: Tecessüs mahallenin hastalığıydı...

Gülizar Hanım, o gün çocuklarını tokatlamaktan, çarşıya gidip, leğen başında çamaşır yıkarcasına çömelip, elceğiziyle meyva seçmekten, onu silip bunu süpürmekten memnun ve yorgundu. Farata akıl danıştıktan sonra ferahlamıştı. Farat pos bıyıklı, eşkiya kılıklı, deli bakışlı bir memleketlisiydi. Onu bunu dizinde yatırıp kesmiş olmakla öğünürdü durmadan... Farat nasıl olsa Mahmudu zararsızlaştırma yollarını bulacaktı... Kapıyı açınca:

— «A aaa» dedi, kocasının arkasındaki iki sessiz kişiyi görünce. Habersiz misafir getirmek... Yooo, bu kadarına kimsenin tahammülü yoktu artık. Sen git dışarda eğlen eğlen, sonra evine haber bile vermeden elin heriflerini getir... Hizmetçisi miydi Gülizar Hanım onun?...

Kadın gerçeği birdenbire sezdi. Heyecanlandı herşeye rağmen... Kendi isteğiyle olduğu halde gene heyecanlandı: İnsan böyledir... Sonra «tuvaletsiz» olduğu için üzüldü. «Tovalet» dediği, (bütün mahalle hernedense bu deyimi kullanıyordu), yüzünü un çuvalına batırırcasına pudralamak, kaşlarını cımbızla yolmak, merakla yaklaşan çocukları şak şuk tokatlamak, dudağına çürük kızılı bir ruj sıvamaktı... Mahallenin bütün et yığını hanımları bu ruju «ciddi» diye benimsemişlerdi... Ağır başlı ruj diye!..

Yabancılar pek nazik sayılmıyacak şekilde kadını bir kenara şöyle bir itelediler. Kürd Mahmud karısına «üzülme hanım» dedi, pasif ve sararmış bir köşede kaldı. Ev didik didik arandı... Uzun sürdü bu.

Kürd Mahmud Paparayı düşünüyordu. Kimbilir ne kadar üzülecekti, ne kadar yalnız kalacaktı...

Hanım gene kibarlığını hatırladı. Takma hallerle adamlara çikolata tuttu. Sonradan kabul günlerinde anlatacaktı: «Çukulata tuttum, birer tane aldılar» diye... Ne kadın, ne kadın diyeceklerdi karşısındakiler «böyle bir anda bile nezaket icaplarını yerine getirmiş!»

Adamlar arama taramayı bitirdiler. Hayal kırıklığına uğramış bir halleri vardı. Gülizar hanım Üniversite mezunuydu şükür. Erkeklerle «aşık atacak» durumdaydı. Sordu:

— «Siz her aradığınızda birşey bulur musunuz»

— «Biz bir avuç toprakta bile neler bulmayız...»

Anlaşılan o gün, herkesin öğünme günüydü. Kürd Mahmudu götürdüler.

Gülizar hanım yalnız kaldı... Ohh, dünyanın kaç bucak olduğunu görsündü Mahmud!.. Hemen hazırlandı ve hiç apmadığı bir şeyi yaptı, keyfinden: Bir taksi çağırdı, doğru Kürd Mahmudun bürosuna!..

Oda hâlâ darmadağındı. Gülizar Hanım kapıyı kitledi, evvelâ her tarafı kendince şöyle bir teftiş etti. Kâğıtlara bakmağa üşendi ve Kürd Mahmud'un o kadar çekindiği aşk mektupları yerlerinde «mâsun» kaldı... İşe yarar ne varsa bir kenara yığdı... Çekmecenin gözünde mavimtrak bir İngiliz kumaşı vardı. Onu orada bulduğu bir valize yerleştirdi ve söylendi: «Gene benden gizli elbise yaptıracaktı» diye...

Sonra Kürd Mahmud'un ufak radyosunu da yan yatırarak valize koydu... Etrafına baktı, baktı... Büronun üstünde toplu iğneler gördü... Onları da bir kâğıda sarıp çantası na attı... Kürd Mahmud'un resimleri orada burada sürünüyordu, bir tanesini eline aldı baktı ve hışımla fırlattı... Patlasındı orta yerinden... Aylardanberi evini ihmal etmemiş miydi? Halbuki o senelerce kahrını çekmişti Kürdün!

Daha o gün, kalabalık bir gecekondu semtinde oturan ve adı da kendi Mahmud'u gibi Mahmud olan birine radyoyu yarı fiatla sattı. Birkaç gün sonra da pardesüsünü!... Bu bir nevi intikamdı. Paraya falan ihtiyacından değil! Çok para biriktirmişti, çoook!.. Kürd Mahmud ona ayda binlerce lira veriyordu. O bunun onda birini harcamıyordu. Zaten erzak falan memleketten geliyordu... «Bir prens eviydi Mahmud'un evi erzak bakımından...»

Kürd Mahmud hiç dönmiyecek gibi hazırlanmalıydı... Hayırsızın her hâtırası silinmeliydi evden.. Yalnız koynundaki paraya (koynunda taşırdı parayı) daha para katılmalıydı. Onun için satabildiğini satı... Komşulara parasızlıktan dert yanarken, ayni zamanda memleketinde uçsuz bucaksız malları olduğunu söylemeyi ihmal de etmiyordu... Ne tuhaf tiplerdir şu aşiret beylerinin hanımları...

Misafirler akın akın akıyordu evine «geçmiş olsuna...» Büyük bir maharetle rolünü oynuyordu Gülizar Hanım! Son derece müteessir, ama son derece fedakâr bir ana, son derece kırılmış bir kadın. Çok takdir topladı. Sonra ziyaretler seyrekleşti. Bu sefer kendisi kapı kapı dolaşmağa başladı... Ne iyi seydi kocasız olmak!... Yalnız her gün üste konmayan para; onu düşünüyordu biraz, şimdi için değil, ilerisi için...

Yanlışlıklar komedisi

Papatya ilk günler deliye dönmüştü... Kürd Mahmud'un tevkifinden sonra... Onu bırakın diye çalmadık kapı bırakmamıştı. Dünya ona vız geliyordu... İlk mektubu alıncaya kadar bir uyur - gezerden farksızdı.

İlk mektubu aldığında boğazı tıkandı, uzun zaman zarfı açamadı... Sonra diz çökerek: «Yarabbim şükür» dedi... Yaşıyordu Kürd Mahmud...

İlk mektuptan sonra yalnız postacıyı bekliyerek yaşadı. Bir tek gün mektup aksarsa, delilere dönüyordu meraktan...

Kürd Mahmud her gün yazıyordu Papatya'ya (kendine göre onu seviyordu), eve de haftada iki kere...

Bir gün aksilik bu ya, şaşırdı, ev zarfına Papatya'nın mektubunu, Papatya'nınkine de evin mektubunu koydu. Muzip kader insana böyle işler gördürür bazan...

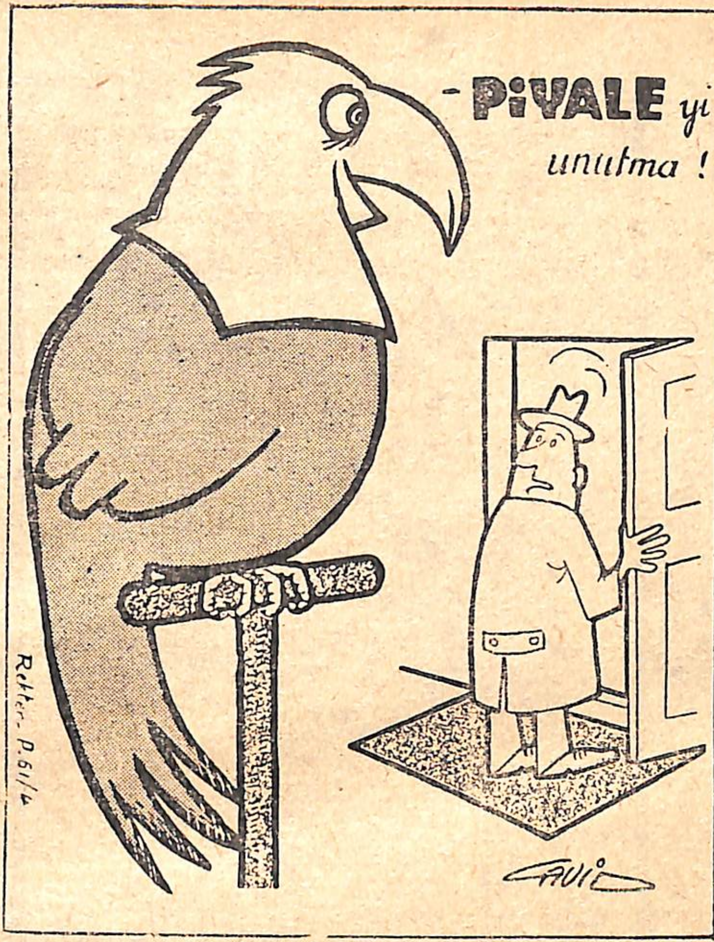
Eve yazılan şuydu:

Gülizarım,

Bu cevapsız kalan dördüncü mektubum (galiba Gülizar hanım Papatyayla muhabereleşmeyi duymuştu da, mektubu kesmişti). Bütün tatminkâr yazılarıma rağmen inadında devam ettiğin görülüyor. Ben erkeğim. Bir takım hesaplarım vardır. Sen kadınsın, hâdiseleri yalnız hislerinle anlarsın, halbuki aklın işlere hâkimiyeti şart...

Bu kadının (Papatyanın) yaşayışını dün de, bu gün de biliyorum, beni ilgilendirmez. Ben kimseyi dilşman etmek istemiyorum. Kadına karşı, samimî bir şey duymama imkân yok. Senin tırnağını yüz kadına değişmem.

1961 YILINDA
9
MİLYON
TÜRKİYE İŞ BANKASI
paranızın... istikbalinizin emniyeti

Eğer buna rağmen üzülür ve sağa sola koşarsan billâhi ben küserim. Bu dar yerde beni üzme. Ben de seni üzmemeğe söz veri yorum. Öyleyse gel seni öpeyim, barışalım.

Çocuklarımın sıhhatini bana yaz, hepinizi bağrıma basarım.»

Vefakâr eşin MAHMUD

Bu mektup Papatyanın eline geçmiştir.

Aynı günde Papatyaya yazılan:

Papatyam,

Bana inan Papatyam, ben her zaman senin deryanın bir dam lasıyım. Yalnızlığını kendi nefsimde ben de çekiyorum. Sen olmasan bu badireyi daha hafif atlatırdım. Fakat olmuyor. Ömrüm «harcanan bir ömür-dü.» Tasavvur edemezsin neler çektim. Sen bizim çevreyi anlıyamazsın. Anlamaman da lâzım. İçimdeki billûr köşkte sen oturuyorsun. Çocuklarımın bile mevcudiyeti beni ilgilendirmiyor...

Bana uzun yaz...

MAHMUD

Karısından da Papatya'dan da mektup kesilmişti. Kürd Mahmud endişe içindeydi. Kendi dalâvereleri-ni kendi bildiğinden acaba hangisi yakalandı da bana küstüler diye düşünüyordu. Karanlıkta da adım atmak istemiyordu... O da birkaç zaman, nağme göndermekten vazgeçti.

Gülizar Hanım meseleyi Gülizar Hanımca kabullenmişti. Kendisi için istifadeli tarzı düşünerek ele almıştı. Çantasında mektuplar bütün mahalleyi dolaştı: «Ah kardeş, vah kardeş» diye kendine acındırdı. «Ne yapayım ağabey?» diye ona buna akıl danıştı ve akıl aldı.. Canım büyütecek ne vardı?... Kocası onun du!... Hele şu durumda büsbütün onundu! Erkekler kendisine sükûnet tavsiye ettiler... İçten içten Kürd Mahmud'a gıpta ederek...

Papatya, o bir hançer yemiş gibiydi. Kahrından günlerce yataktan kalkamadı. Bu ne pespaye acıydı bu!...

ROMANCININ NOTU :

Ve beni buldu... kendisine macerasını bir roman olarak bana dikte etmesini söyledim. Zaten aşiret ağaları hakkında bir eser yazmak istiyordum. İnsanın psikolojisini en güzel aşk anlatır. Ben ciddî, ilmî sıkıcı bir eser yazacaktım, bir roman yazmayı, Papatya'nın romanını yazmayı daha uygun buldum... O da bana anlatırken hafifledi..

PAPATYA'NIN BİR YAKINININ NOTU :

Günlerden pazartesi. Tutukların ziyaret günü... Papatya balkonda. Aradabir arkasına geçip elimi omuzuna koyuyorum. İçinin fırtınasını benimle paylaşsın diye. Ben ona çok şey borçluyum. Kürd Mahmud'un yeğeni Ali'den beni o kurtardı... Ben ona dayandım ve felâketimden sıyrılma kuvvetini buldum. Bugün bir harabe olmaktan çıktımsa, huzura kavuştuysam, bu Papatya'nın eseridir. Halbuki ben ona yardım edemiyorum. Ona yardım edilmez ki... Ne hissedip hissetmediğini de bilmiyorum... Babam «onu yalnız bırakma» dedi, bırakmamağa gayret ediyorum. Babamın da fazla bir şey bildiği yok... Kırık dökük bilgiler bunlar... Onuncu ağızdan dinlenen şeyler... Papatya yere çömeliyor koşup ufak bir kilim getiriyorum. Ancak böyle basit jestlerle yakınlığımı duyurabiliyorum. Biraz konuşsa... Biraz açılsa...

(Devamı var)

Sütlü kahve

Hastaneye yatırılan sağır ve dilsiz hasta için özel bir itina gerekiyordu. Zira adamcağız çok zayıf düştüğü halde o kadar huysuz ve sinirliydi ki kendisine bir bardak süt dahi içiremiyorlardı. En sonunda doktor bu güç hastayı «sun'i gıdalama» yolu ile beslemeyi münasip gördü. O sabahki kahvaltısı lavman suretiyle verilen hasta, yine memnun olmadığını belli etmişti. Homurdandı, elini kolunu salladı, somurttu Doktor kalemi kâğıdı alıp hastaya sordu:

— Sütlü kahvenizi beğenmediniz; galiba sizi rahatsız etti... Çok mu sıcaktı, yoksa çok mu soğuktu?

Sağır ve dilsiz şu cevabı yazdı:

— Ne sıcaktı, ne de soğuk; şekeri çok azdı!...

Amerikalılar ve Fransızlar!

Meşhur Amerikan yazarı Mark Twain ve Fransız yazarı Paul Bourget'nin şu karşılaşmaları meşhurdur. Paul Bourget mâzisi çok kısa olan Amerikalılarla eğlenmek maksadı ile Mark Twain'e:

— Siz Amerikalılar, dedi; yapacak bir işiniz olmayınca oturup büyük babanıza kadar şecerenizi sayabilirsiniz.

Mark Twain hemen cevabı yapıştırdı

— Şüphesiz! Lâkin bir Fransız da yapacak başka işi olmayınca babasının kim olduğunu araştırır her halde!

Nezaket!

Banliyö treni kondüktörü her günkü mutad yolculardan birinin geldiğini görünce gülmeğe başladı. Adam sordu:

— Gülecek ne var; halimde bir acaiplik mi gördünüz?

— Yok... Ama geçen gün vardı da...

— Geçen gün ne vardı?

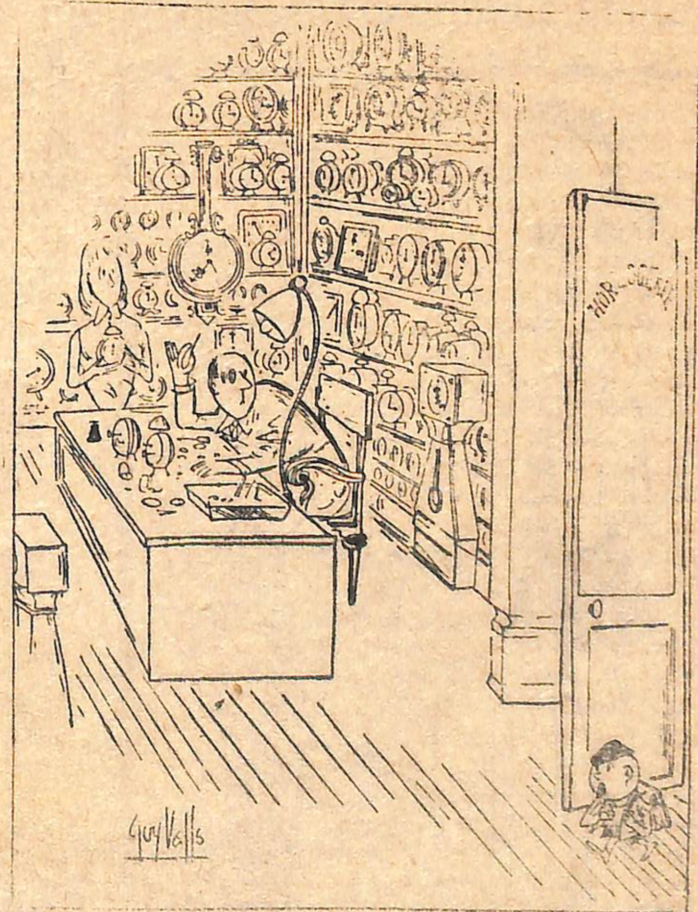
— Çok sarhoştunuz...

— Herkes sarhoş olabilir, güldüğünüz bu mu?

— Ne münasebet canım, kompartmanda kalkıp genç bir kadına yerinizi verdiniz...

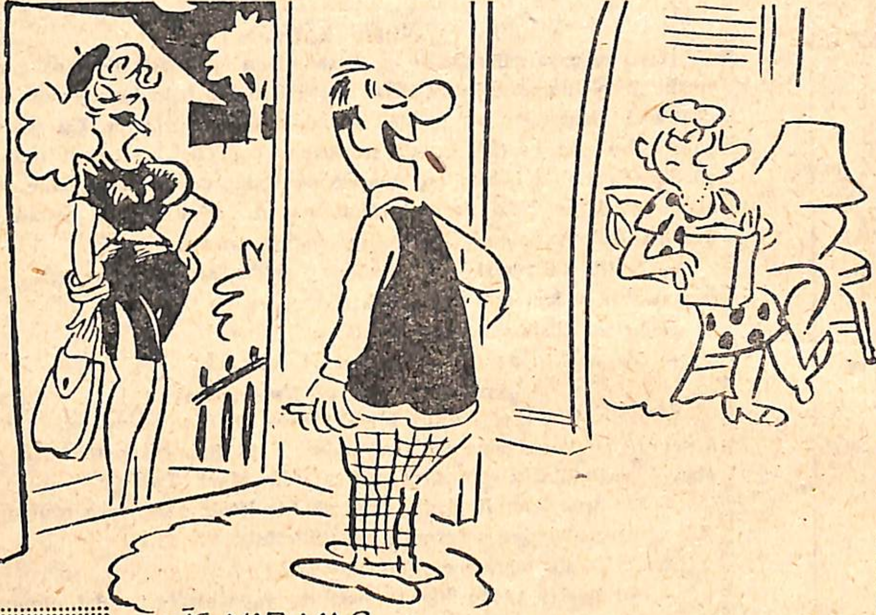
— Bu da her medeni insanın yapacağı bir şey!

— Elbette, ama trende ikinizden başka yolcu yoktu da...

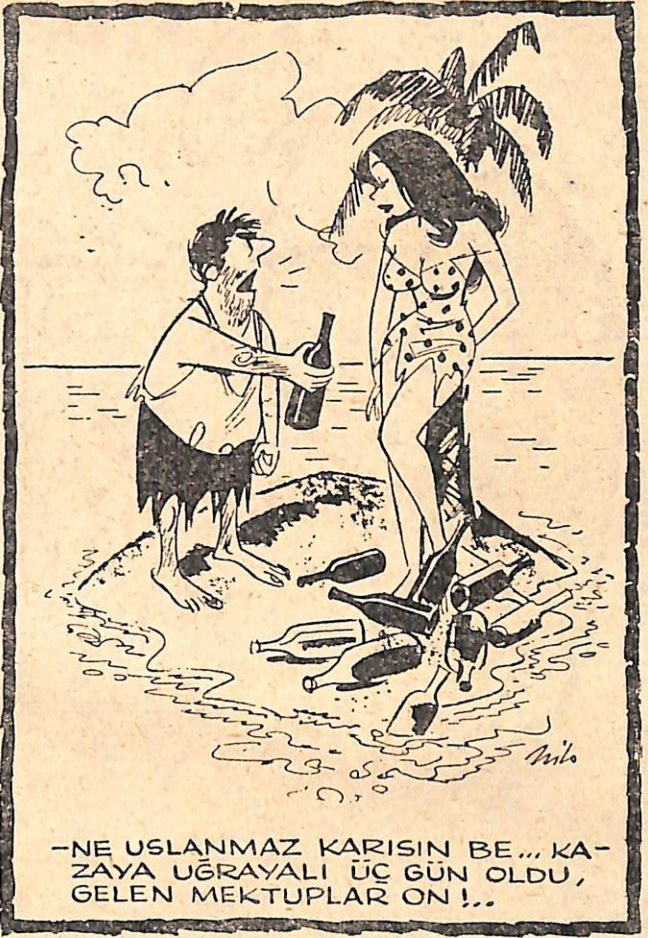

— Geç kalmışım, öğretmen «Evinizde saat yok mu?» diyor

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

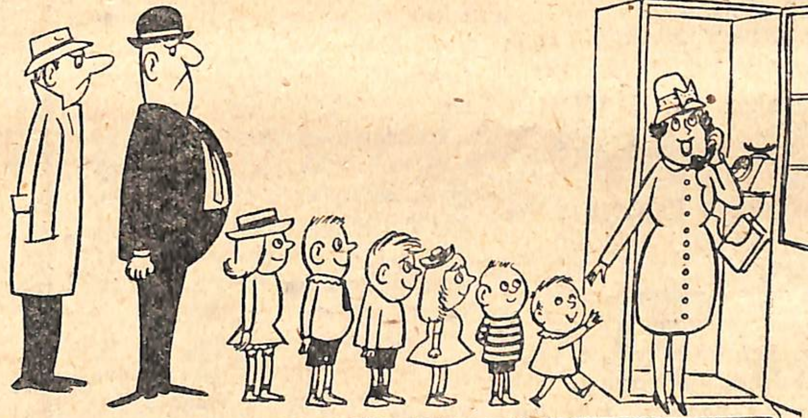
—İŞ VAR MI ?
—EH, BİRAZ VAR... AMA KARIM DUYMASIN !

—NE USLANMAZ KARISIN BE... KAZAYA UĞRAYALI ÜÇ GÜN OLDU, GELEN MEKTUPLAR ON !..

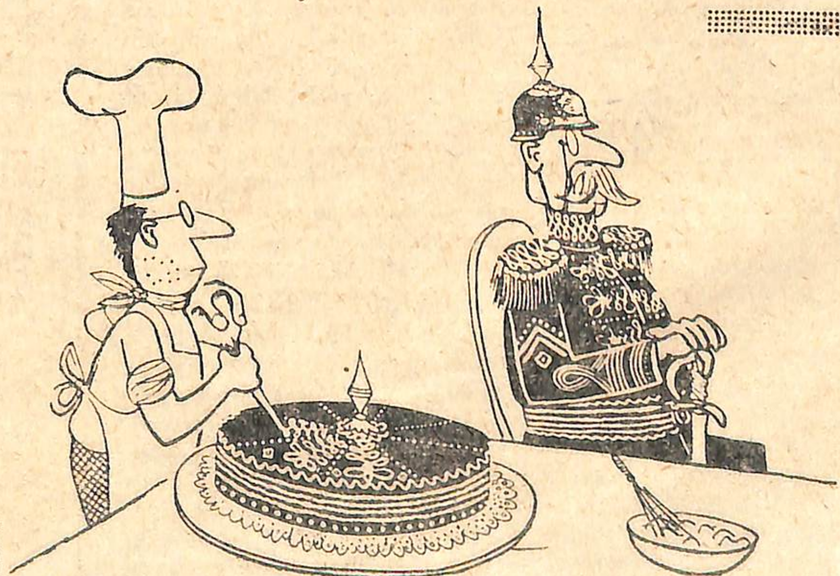
—KOCACIĞIM, YAPTIĞIMIZIN VALS OLDUĞUNDAN EMİN MİSİN ?..

—DUR, ŞİMDİ BİZİM KÜÇÜKLER SENİNLE KONUŞACAK... SONRA TELEFONU KAPAMA, DAHA ANLATACAKLARIM VAR !..

—KORKMA CANIM, BİZİM DEĞİL, KOMŞUNUN...

YAZISIZ

Sinema 1961

■

Her Sayıda

Okuyucularına bedava radyo, büyük ciltli romanlar dağıtıyor.

■

Büyük Renkli ilâve

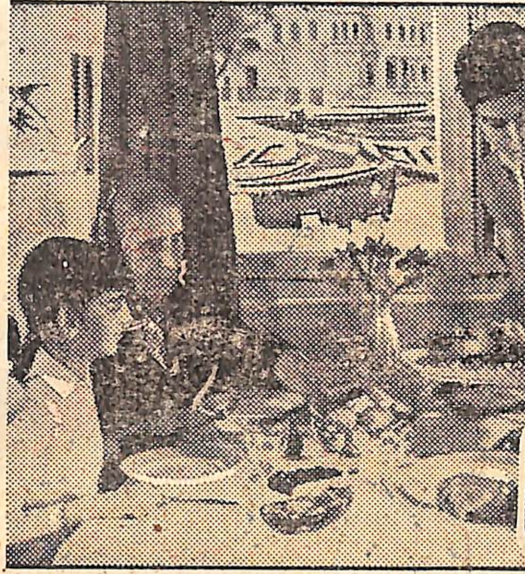
İki nefis Resimli Roman

Sinema 1961

En güzel sinama Dergisidir.

Ama ne yemek yedik...

...gene de midemiz rahat!

Vita ile pişirilmiş yemeklerden sonra mideniz ne kadar rahattır! Yemekler hakikaten nefis olur çünkü Vita'nın fevkalâde bir lezzeti vardır. Vita'nın lezzeti daima nefistir çünkü Vita daima tazedir. Yemekler besleyici olur çünkü Vita vücuda bol kalori verir. Ancak, bunların hepsinden daha mühimi mideniz hafif olur çünkü Vita'nın hazmı kolaydır. Evet, Vita tasfiye edilmiş ve asidi alınmış olan en iyi nebatî yağlarla yapılır.

Vita yemeğin lezzeti midenin dostudur.

GRAFIKA

V.111

AKBABA YAYINLARI: MİZAH ESERLERİ

1 — KADIN OLAN ERKEĞİN Hâtıraları: Aziz Nesin'in en güzel romanı. Fiatı 2 lira.

2 — VATANDAŞ AHMET EFENDİ: Burhan Felek'in hikâyeleri. Fiatı 1 lira.

3 — DÜĞÜN GECESİ: Orhan Seyfi Orhon'un mizah hikâyeleri. Fiatı 2 lira.

4 — MEŞHURLARIN NÜKTELERİ: En tanınmış fikir, sanat, politika adamlarımızın fıkra ve nükteleri. Fiatı 1 lira.

5 — GÖZ UCU İLE AVRUPA: Yusuf Zira Ortaç'ın biribirinden güzel seyahat fıkralar. Fiatı 1 lira.

6 — UÇAN DAİRELER: Adnan Veli'nin en güzel hikâyeleri. Fiatı: 2 Lira.

7 — MİLLETLER GÜLÜYOR: Fransız, İngiliz, Rus, İtalyan, Amerikan, Alman, Yunan, Çin mizahının en seçme hikâyeleri. Fiatı 2 Lira.

Siparişlerinizi lütfen AKBABA idaresine yapınız. Kitaplar, taahhütlü olarak adresinize gönderilecektir.

Akbaba

— Ne ? Bir yatak yüz lira mı ?..
— E, böyle güzelle daha ucuz yatılır mı ?..